

4. Informació

4.40. Acords, resolucions i comunicacions dels òrgans del Parlament

Informe i conclusions de la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques

260-00005/12

INFORME I CONCLUSIONS DE LA COMISSIÓ

A La Mesa del Parlament

La Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques, en la sessió tinguda el 11 de desembre de 2020, d'acord amb l'article 66.3 del Reglament del Parlament, ha aprovat l'informe següent:

Informe de la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques

Índex

1. Antecedents
2. Composició de la Comissió
3. Pla de treball
4. Reunions de la Comissió
5. Documentació aportada pels compareixents
6. Propostes de conclusions presentades pels grups parlamentaris
7. Conclusions

1. Antecedents

1.1. Acords parlamentaris

1.1.1. En la sessió del dia 3 de juny de 2020 (DSPC-P 93), el Ple del Parlament de Catalunya va adoptar la Resolució 775/XII del Parlament de Catalunya, de creació de la de la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques (tram. 252-00026/12).

La proposta de resolució havia estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i el Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i hi van presentar esmenes el Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent (reg. 66324) i el Grup Parlamentari Republicà i el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya (reg. 66940)).

El text de la resolució aprovada és el següent:

«Resolució 775/XII del Parlament de Catalunya, de creació de la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques

»El Parlament de Catalunya crea la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques (CERSE), d'acord amb el que estableix l'article 63 del Reglament del Parlament:

»1. *Composició*

»a) La Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques és integrada per dos membres de cada grup parlamentari. S'ha de garantir la paritat de gènere en la designació dels membres de cada grup.

»b) La comissió es regula d'acord amb les disposicions del Reglament del Parlament per a aquest tipus d'òrgan.

»c) Poden assistir a la comissió representants dels agents econòmics i socials i del món local i les entitats municipalistes, i també especialistes i representants d'entitats i del món associatiu.

»2. Objectius

»La Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques es proposa establir un diàleg entre els grups parlamentaris, els agents econòmics, cívics, socials i el món local amb l'objectiu de proposar polítiques que cal desenvolupar i de proposar els canvis legislatius necessaris per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica després de la pandèmia de la Covid-19.

»3. Vigència i informe final

»a) La Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques té la vigència corresponent a la de la legislatura en curs.

»b) La comissió pot redactar un informe final que, si s'escau, ha d'ésser aprovat, d'acord amb el que estableix el Reglament del Parlament.»

1.2. Marc reglamentari

L'article 63 del Reglament del Parlament regula la creació de comissions específiques:

«1. El Ple del Parlament, a proposta de la Mesa o a iniciativa de dos grups parlamentaris o de la cinquena part dels membres del Parlament, pot acordar la constitució de comissions específiques, conformement a l'article 47.4 i 5.

»2. La proposta de creació de comissions específiques ha d'ésser tramitada pel mateix procediment que les propostes de resolució.

»3. Tant la proposta com l'acord de creació de comissions específiques han de determinar com a mínim:

»a) El tipus i la composició de la comissió que es crea.

»b) L'objecte concret de la comissió o el treball que se li encarrega i la seva finalitat, i també les possibles directrius a les quals la comissió ha d'acomodar el seu treball.

»c) Les normes específiques de funcionament, fins i tot, si escau, les excepcions sobre la composició de la Mesa i el règim general d'adopció d'acords i la possibilitat de facultar la Mesa del Parlament, a proposta de la Mesa de la comissió, per a desenvolupar aquestes normes, les quals han de respectar sempre els principis generals de funcionament de les comissions establerts per aquest reglament.

»d) La possibilitat d'incorporar-hi especialistes o tècnics perquè participin en els treballs i assisteixin a les reunions amb veu però sense vot.

»e) El termini per a cloure els treballs de la comissió i la possibilitat de lliurar informes provisionals al final de cada període de sessions.

»f) La possibilitat que els treballs de la comissió es reflecteixin en un informe, en un dictamen o en una proposta d'iniciativa parlamentària concreta.»

L'article 66 del Reglament del Parlament de Catalunya estableix la possibilitat de crear comissions d'estudi:

«1. Les comissions d'estudi tenen per objecte l'anàlisi de qualsevol assumpte que afecti la societat catalana i s'han de crear d'acord amb el procediment establert per l'article 63.1.

»2. Si l'acord de creació determina la incorporació d'especialistes en la matèria objecte d'estudi, el nombre d'aquests no pot ésser superior al nombre de diputats membres de la comissió.

»3. Les comissions d'estudi han d'elaborar un informe i unes conclusions, que s'han de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i s'han de lliurar a la Mesa del Parlament, la qual, un cop escoltada la Junta de Portaveus, ha de decidir si en pren nota o si cal donar-los una tramitació específica.»

2. Composició de la Comissió

L'Acord de la Mesa del Parlament del 30 de juny de 2020 (tram. 408-00034/12), publicat el 3 de juliol de 2020 (BOPC, 637, 67), va aprovar la composició de la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques en els termes següents:

«La Mesa del Parlament, en la sessió tinguda el dia 30 de juny de 2020, d'acord amb la Junta de Portaveus i de conformitat amb l'article 48.1 del Reglament, ha acordat que la composició de la comissió sigui de dos diputats per grup parlamentari, inclòs el Grup Mixt, llevat del qui tingui la presidència, que tindrà un membre més.»

2.1. Membres de la Mesa

La Mesa de la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques és formada pels membres següents:

- a) Presidenta: Eva Granados Galiano.
- b) Vicepresidenta: Elena Fort i Cisneros.
- c) Secretària: Susanna Segovia Sánchez.

2.2. Membres de la Comissió

Els membres de la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques són:

Grup Parlamentari de Ciutadans

Carlos Carrizosa Torres
Lorena Roldán Suárez

Grup Parlamentari de Junts per Catalunya

Elena Fort Cisneros
Jordi Munell i Garcia

Grup Parlamentari Republicà

Gemma Espigares Tribó
Ernest Maragall i Mira

Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar

Eva Granados Galiano
Miquel Iceta i Llorens
Alícia Romero Llano

Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem

Jéssica Albiach Satorres
Susanna Segovia Sánchez

Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent

Carles Riera Albert

Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya

Santi Rodríguez i Serra

La Comissió ha estat assistida per la lletrada Clara Marsan i Raventós, per l'assessora lingüística Núria Lucena Cayuela i per la gestora parlamentària Maria J. Bello Ruiz.

2.3. Portaveus dels grups parlamentaris a la Comissió

Els portaveus dels grups parlamentaris a la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques són:

Grup Parlamentari de Ciutadans

Lorena Roldán Suárez

Grup Parlamentari de Junts per Catalunya
Jordi Munell i Garcia

Grup Parlamentari Republicà
Ernest Maragall i Mira

Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar
Miquel Iceta i Llorens

Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem
Jéssica Albiach Satorres

Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent
Carles Riera Albert

Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya
Santi Rodríguez i Serra

3. Pla de treball

La Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques, en la sessió del 2 d'octubre de 2020, va aprovar per 10 vots a favor (GP JxCat, GP ERC, GP Cs, GP PSC-Units i GP CatECP), cap vot en contra i una abstenció (SP CUP-CC), presentat a la Comissió, l'1 d'octubre de 2020, per la portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans, Lorena Roldán Suárez; el diputat Ernest Margall i Mira, del GP Republicà; la diputada Alícia Romero Llano, del GP Socialistes i Units per Avançar; i la portaveu del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, Susanna Segovia Sánchez (tram. 394-00014/12):

Introducció

El passat 3 de juny el Ple del Parlament va aprovar la creació d'una comissió d'estudi per a la reconstrucció i la reactivació social i econòmica. Aquesta proposta sorgeix arran de la pandèmia de la COVID-19, i de la crisi social i econòmica derivada, i per la urgència de trobar solucions efectives; preferentment, de manera conjunta a través del diàleg i de l'acord entre els diferents grups polítics presents als Parlament de Catalunya i amb la societat civil.

En alguns casos n'hi pot haver prou refent, reforçant i/o reactivant els elements malmesos del teixit socioeconòmic; en d'altres, possibles canvis globals derivats de la pandèmia demanaran transformacions estructurals; i en tots els casos caldrà tenir present que la Covid arribava quan encara no ens havíem refet de la crisi financera internacional iniciada el 2008 i quan la societat catalana encara patia un seguit de desequilibris en termes de desigualtat social, pobresa, medi ambient i polarització econòmica, i quan encara no gaudia d'un estat del benestar robust i solvent. Ens hem d'assegurar que l'aprenentatge del 2008 marca la resposta a la crisi i ens assegurem una represa equitativa i inclusiva, que construeixi les bases d'una prosperitat compartida.

Els grups parlamentaris creiem que és el moment d'establir, de manera el més consensuada possible, les prioritats per impulsar la recuperació social i econòmica de Catalunya, així com garantir els recursos necessaris per aquesta reconstrucció i transformació i blindar el sistema públic de garantia de drets després de l'enorme tensió que ha patit el sistema sanitari i social i després d'haver hagut de sotmetre l'economia a una obligada hibernació i a una desacceleració que té greus conseqüències socials com la pèrdua de llocs de treball i l'empobriment significatiu d'una bona part de la ciutadania.

Objecte

La comissió tindrà com a objectiu cercar els acords polítics necessaris, a través del diàleg i el treball conjunt, per tal de donar resposta a la crisi que estem patint arran de la pandèmia de la Covid-19.

Es portaran a terme sessions a través de compareixences d'agents socials i econòmics, així com d'entitats d'interès que ens permetran debatre i reflexionar sobre quines mesures cal prendre en cada àmbit d'actuació. Aquestes sessions de treball hauran de finalitzar en l'elaboració d'unes conclusions acordades pel conjunt de la comissió que hauran d'elevat-se al Ple per ésser aprovades.

Tanmateix, i atès que la pandèmia no està encara eradicada i no es disposa d'una vacuna per fer-li front, es proposa subdividir els treballs de la comissió en dues fases, cadascuna de les quals donaria lloc a unes conclusions pròpies a elevar al Ple per ser aprovades.

Les fases serien les següents:

Fase 1: Mesures durant la pandèmia

Fase 2: Mesures per a la plena reactivació i transformació de l'economia i societat catalana a mig i llarg termini Estat del benestar

En aquest document, presentem les propostes de Pla de treball per la fase 1, entenent que al llarg dels treballs de la Comissió, s'aprovarà el pla de treball per a la fase 2.

Compareixents

Fase 1: mesures durant la pandèmia

• *Sistema de Salut*

- Un/a representant del Col·legi de Metges
- Un/a representant del Col·legi d'Infermeres
- Un/a representant del Col·legi de Fisioterapeutes
- Un/a representant de la Marea Blanca
- Un/a representant del grup d'experts que ha presentat el document 30 mesures per enfortir el sistema de salut
- Lucia Artazcoz, especialista en medicina preventiva i salut pública. Agència de salut pública de Barcelona. Professora associada a la UP

• *Educació*

- Un/a representant del Marc Unitari de la Comunitat Educativa (MUCE)
- Un/a representant de la Fundació Bofill
- Un/a representant de la FAPAC
- Un/a representant de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP)

• *Polítiques Socials*

- Un/a representant de Save the Children
- Francina Alsina, presidenta de la Taula del Tercer Sector.
- Montse Pineda, vicepresidenta del Consell Nacional de les Dones.
- José Augusto Garcia, director general del Consorci de Salut i Social de Catalunya

• *Economia*

- Un/a representant de CCOO
- Un/a representant d'UGT
- Un/a representant de FOMENT
- Un/a representant de PIMEC
- Un/a representant de la Confederació de Cooperatives de Catalunya

- *Cultura*

- Un/a representant del Sindicat de treballadors de l'espectacle (TECNICAT)
- Un/a representat d'ACTUA
- Un/a representant de Dones Visuals

- *Món local*

- Un/a representant de l'ACM
- Un/a representant de al FMC

- *Fons Europeus. Noves oportunitats*

- Mariana Mazzucato, economista experta en desenvolupament econòmic i innovació
- Un/a representant de la Comissió Europea

4. Reunions de la Comissió

4.1. Reunió del 7 de juliol de 2020 (DSPC-C 523)

Sessió constitutiva de la Comissió

- Constitució de la Comissió (BOPC 643, del 10 de juliol de 2020, p. 32)
- Ratificació del president (art. 49.2 RPC), a proposta del GP Socialistes i Units per Avançar.
- Elecció del vicepresident o vicepresidenta, a proposta del GP de Junts per Catalunya; i del secretari o secretària, a proposta del GP de Catalunya en Comú Podem.

4.2. Reunió del 17 de juliol de 2020 (DSPC-C 536)

Votació de les sol·licituds de compareixença següents per a informar sobre les polítiques i els canvis legislatius necessaris per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica després de la pandèmia de Covid-19:

- Una representació de la Federació de Municipis de Catalunya (tram. 356-00814/12)
- Una representació de l'Associació Catalana de Municipis (tram. 356-00815/12)
- Una representació de la Unió General de Treballadors (tram. 356-00816/12)
- Una representació de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya (tram. 356-00817/12)
- Una representació de Foment del Treball Nacional (tram. 356-00818/12)
- Una representació de la Pimec (tram. 356-00819/12)

La Comissió, a proposta de la presidenta, acorda per unanimitat ampliar l'ordre del dia per substanciar les compareixences següents:

- Olga Arnau Sanabra, presidenta de la Federació de Municipis de Catalunya (Tram. 357-00785/12)
- Lluís Soler i Panicello, president de l'Associació Catalana de Municipis (Tram. 357-00786/12)

4.3. Reunió 30 de juliol de 2017 (DSPC-C 550)

Compareixences:

- Camil Ros Duran, secretari general de la Unió General de Treballadors de Catalunya (tram. 357-00787/12)
- Javier Pacheco Serradilla, secretari general de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya (tram. 357-00788/12)

4.4. Reunió del 2 d'octubre de 2020 (DSPC-C 568)

Compareixences:

- Salvador Guillermo, secretari general adjunt i director d'Economia de Foment del Treball Nacional (tram. 357-00789/12)
- Josep González i Sala, president de PIMEC (tram. 357-00790/12)

Pla de treball de la primera fase de la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques: debat de les propostes presentades.

4.5. Reunió del 23 d'octubre de 2020 (DSPC-C 585)

Compareixences acordades al Pla de treball per a informar sobre les polítiques i els canvis legislatius necessaris per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica després de la pandèmia de Covid-19, relatives al bloc temàtic sobre sistema de salut:

- Jaume Aubia Marimon, president del Grup Med, en representació del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya (tram. 357-00905/12)
- Estrella Matínez Segura, degana del Consell de Col·legis d'Infermeres i Infermers de Catalunya; i Sra. Paola Galvany Estrades, consellera nada del Consell de Col·legis d'Infermeres i Infermers de Catalunya (tram. 357-00906/12)
- Sr. Ramon Aiguadé, degà del Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya (tram. 357-00907/12).

4.6. Reunió del 30 d'octubre de 2020 (DSPC-C 598)

Compareixences acordades al Pla de treball per a informar sobre les polítiques i els canvis legislatius necessaris per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica després de la pandèmia de Covid-19, relatives al bloc temàtic sobre sistema de salut:

- Sr. Antonio Barbarà Molina, membre fundador de Marea Blanca (tram. 357-00949/12)
- Sra. Lucía Artazcoz Lazcano, directora de Salut Pública a l'Observatori de Salut Pública de l'Agència de Salut Pública de Barcelona (tram. 357-00951/12)

4.7. Reunió del 6 de novembre de 2020 (DSPC-C 605)

Compareixences acordades al Pla de treball per a informar sobre les polítiques i els canvis legislatius necessaris per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica després de la pandèmia de Covid-19 relatives al bloc temàtic sobre educació:

- Sra. M. Carme Alegre Canudas i Sr. Àngel Garcia Velázquez, membres del Marc Unitari de la Comunitat Educativa (tram. 357-00952/12)
- Sr. Ismael Palacín, director de la Fundació Bofill, i Sr. Miquel Àngel Alegre, cap de Projectes de la Fundació Bofill (tram. 357-00953/12)
- Sra. Belén Tascón, presidenta de l'Associació de Famílies d'alumnes de Catalunya (tram. 357-00954/12)
- Sra. Maria José Figueras, presidenta de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques i rectora de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 357-00955/12)

4.8. Reunió del 13 de novembre de 2020 (DSPC-C 623)

Compareixences acordades al Pla de treball per a informar sobre les polítiques i els canvis legislatius necessaris per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica després de la pandèmia de Covid-19 relatives al bloc temàtic sobre polítiques socials:

- Sra. Emilie Rivas, responsable de Polítiques d'Infància a Catalunya de Save the Children (tram. 357-00982/12).
- Sra. Montserrat Pineda Lorenzo, vicepresidenta segona del Consell Nacional de les Dones de Catalunya (tram. 357-00984/12).
- Sr. José Augusto Garcia, director general del Consorci de Salut i Social de Catalunya (tram. 357-00985/12).

4.9. Reunió del 20 de novembre de 2020 (DSPC-C 627)

Compareixences acordades al Pla de treball per a informar sobre les polítiques i els canvis legislatius necessaris per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica després de la pandèmia de Covid-19 relatives al bloc temàtic sobre cultura:

– Sr. Robert Ballester Torras, vocal del Sindicat de Treballadors de l'Espectacle, **TECNICAT** (tram. 357-00994/12).

– Sra. Yolanda Olmos, directora de Dones Visuals, Sra. Salima Jirari, vocal de la Junta Directiva de Dones Visuals i Sara. Carme Puche, secretària de la Junta Directiva de Dones Visuals (tram. 357-00996/12).

4.10. Reunió del 27 de novembre de 2020 (DSPC-C 627)

Compareixences acordades al Pla de treball per a informar sobre les polítiques i els canvis legislatius necessaris per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica després de la pandèmia de Covid-19, relatives al bloc temàtic sobre fons europeus i noves oportunitats:

– Sra. Maria Teresa Fábregas, directora de la Unitat Especial de Recuperació de la Comissió Europea (tram. 357-01009/12)

4.11. Reunió del 11 de desembre de 2020 (DSPC-C 663)

Debat i votació de l'Informe i les propostes de conclusions de la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques.

5. Documentació aportada pels compareixents

Els compareixents següents han aportat documentació a la Comissió:

- Associació Catalana de Municipis, a la sessió del 17 de juliol de 2020.
- Comissió Obrera Nacional de Catalunya, a la sessió del 30 de juliol de 2020.
- Foment del Treball Nacional, a la sessió del 2 d'octubre de 2020.
- PIMEC, a la sessió del 2 d'octubre de 2020.
- Col·legi de Fisioterapeutes de Catalunya, a la sessió dia 23 d'octubre de 2020.
- Marea Blanca, a la sessió del 30 d'octubre de 2020.
- Fundació Bofill, a la sessió del 6 de novembre de 2020.
- Associació Catalana d'Universitats Públiques, a la sessió del 6 de novembre de 2020.
- Save the Children, a la sessió del 13 de novembre de 2020.
- Consell Nacional de Dones de Catalunya, a la sessió del 13 de novembre de 2020.
- Consorci de Salut i Social de Catalunya, a la sessió del 13 de novembre de 2020.
- Dones Visuals, a la sessió del 20 de novembre de 2020.
- Taula del Tercer Sector, propostes per escrits enviades a la Comissió en data 25 de novembre de 2020.

La documentació aportada pels compareixents es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.

6. Propostes de conclusions presentades pels grups parlamentaris

6.1. Propostes de conclusions presentades pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura Popular - Crida Constituent (reg. 88007)

1. Introducció

El passat 3 de juny el Ple del Parlament va aprovar la creació d'una comissió d'estudi per a la reconstrucció i la reactivació social i econòmica. Aquesta proposta sorgeix arran de la pandèmia de la Covid-19, que està agreujant una crisi estructural de tipus social i econòmic a la que cal donar resposta.

Creiem que és el moment de debatre i contrastar les prioritats per impulsar la transformació social i econòmica, així com blindar el sistema públic de garantia de drets i de serveis, després de l'enorme tensió que ha patit amb anys de retallades i privatitzacions, aguditzada pels efectes de la pandèmia, afeblint l'economia productiva i agreujant la precarietat econòmica, laboral i social, així com les desigualtats.

Aquestes propostes volen donar resposta a la crisi, amb la capacitat de transformar l'actual sistema econòmic i social, abordant les causes estructurals de la crisi i revertint-ne els efectes. Pretenen impulsar mesures que permetin avançar cap a un nou model basat en la justícia social i econòmica, els drets socials, el feminisme i l'ecologisme, així com l'enfortiment d'un sistema públic que garanteixi el control democràtic de l'economia i dels serveis bàsics, els recursos, les infraestructures i els bens comuns del nostre país, per a posar-los al servei de la producció i la reproducció de la vida, una vida digna i solidària per a tothom i d'una economia i una política de les cures.

2. Transformació econòmica. Propostes per a una transició cap a una economia social i eco-feminista

Cal un nou model econòmic basat en una economia plural transformadora, dirigit a satisfer equitativament les necessitats econòmiques, socials i culturals del conjunt de la societat; a proporcionar salut, renda, cures, habitatge, proveïments energètics i protecció social de forma universal; a garantir el conjunt de béns i serveis necessaris per a la dignitat de la vida humana. Del nou model econòmic plural i dels seus marcs participatius de planificació, n'han d'emanar polítiques públiques transformadores basades en la recerca i la innovació en tots els àmbits, que facin bascular l'estructura econòmica catalana cap al bé comú, la dimensió col·lectiva i la solidaritat. I, en concret, avançar cap a la propietat pública i social, la gestió democràtica, la socialització dels excedents i la transició eco-social. Cal reorientar el sistema econòmic cap a una economia per la vida. Per tant, cal modificar substancialment les polítiques econòmiques recents i desplaçar la tasca reguladora de l'economia vers institucions socials amb més capacitat de servir el bé comú, com són el sector públic, l'economia social i solidària, el sindicalisme i el treball reproductiu i de cures.

2.1. Economia feminista

El canvi de model econòmic cal que prengui una referència fonamental en els feminismes, com a eina de transformació social que erradiqui les desigualtats de gènere i ens permeti avançar en la responsabilitat de la cura, el repartiment del treball en lloc de la divisió sexual del treball i la responsabilitat col·lectiva de la cura. El moviment feminista ha aconseguit, en els últims anys, tenir una presència massiva i una importància molt gran als carrers i als debats públics, però això no s'ha traslladat en suficient mesura en canvis palpables. D'una banda, el feminisme no s'ha de limitar a proclames de reconeixement o identitat sinó que ha d'incidir en un canvi en les condicions materials que permetin l'alliberament de les dones. I els programes polítics de la classe treballadora, que giren entorn el repartiment dels treballs, dels temps i de la riquesa, requereixen una perspectiva feminista perquè siguin realment emancipadors.

2.1.1. Repartiment del treball

Cal considerar l'economia com un conjunt de producció de béns i serveis que tenen lloc a diverses esferes i es complementen els uns amb els altres. És necessari tenir una visió integrada de tots els treballs, tant els que produeixen mercaderies i tenen lloc al mercat, com aquells que produeixen valors d'ús per a les cures de les persones que tenen lloc al sector públic o a les famílies.

En aquest sentit, hi ha una tensió estructural bàsica en el sistema capitalista patriarcal entre l'acumulació de capital i la sostenibilitat de la vida. El capital persegueix finalitats d'acumulació i d'obtenció de beneficis, i satisfer les necessitats de les persones sovint només es contempla si això serveix de mitjà per a la generació de beneficis.

El capitalisme patriarcal privatitza, feminitza i invisibilitza els treballs de cures, que tenen com objectiu sostenir la vida de la força de treball. Així, el capital s'apro-

pia de quantitats enormes de treball gratuït que realitzen les dones, pràcticament en solitari, a les llars.

Per tot plegat, es fa imprescindible ressituar la lògica econòmica, desplaçant els interessos del mercat, per situar la vida al centre. És urgent pensar en una economia que estigui al servei del benestar de les persones i que prioritzi unes condicions de vida dignes per a tothom.

Per fer-ho, cal una socialització i una responsabilitat pública de les cures i cal millorar la situació desigual en la qual es troben les dones al mercat laboral.

2.1.2. Socialització de les cures

A la nostra societat es dona una divisió sexual del treball que aboca les dones a haver de realitzar pràcticament en solitari tots els treballs de reproducció social, tant els que són remunerats com els que no. En aquest sentit, les enquestes d'usos del temps mostren com el treball reproductiu, de cures i afectes que es fa a les llars el duen a terme les dones, i això els hi comporta una sobrecàrrega de treball (també anomenada doble jornada, si es té en compte la jornada de treball que fan dins i fora la llar, o fins i tot triple jornada, si hi sumem el temps dedicat a la participació social), que provoca que tinguin menys temps per elles mateixes i pitjor salut. Alhora, quan les dones treballen de manera remunerada en treballs que tenen a veure amb la reproducció social (principalment relacionats amb sanitat, educació i dependència) ho fan sota condicions laborals molt precàries, ja que no es dona valor a aquests treballs.

Aquesta responsabilització de les dones del treball reproductiu deriva de la divisió sexual del treball. Socialment s'adjudica als homes els treballs de l'esfera productiva (remunerats i amb visualització i reconeixement social), i es relega les dones a l'esfera reproductiva (on els treballs que s'hi fan no són remunerats i no es visualitzen, ni estan reconeguts socialment).

El problema no és tant que es doni una divisió de treballs, sinó que es jerarquitzava el valor del producte del treball i només es dona valor al treball que es fa en l'àmbit productiu. A més a més, la divisió sexual del treball es basa en una relació d'exploatació (es dona una transferència sistemàtica de recursos de les dones cap als homes i cap a l'Estat, de forma gratuïta). Així doncs, la divisió sexual del treball impacta en les condicions materials de vida i subsistència de les dones i, a la vegada, és un dels pilars de les desigualtats de gènere sobre la qual s'assenta el patriarcat.

Per tot plegat, és urgent i necessari:

- *Acabar amb la divisió sexual del treball.*
- *Reconeixement dels treballs domèstics de cures amb la Renda Bàsica Universal (RBU).*
- *Posar la cura de la vida al centre* de l'organització material de la societat.
- *Responsabilitat social i pública* en el sosteniment de la vida, que implica una estructura àmplia de serveis públics.
- *Control públic i democràtic de la cura.*
- *Revertir les retallades en sanitat i educació*, quan es retalla en educació i sanitat, es retalla en cures.
- *Posar els treballs de reproducció social al centre*, perquè són imprescindibles per la vida. Això implica socialitzar-los i implica dignificar-los.
- *Necessitat de nacionalitzar els sectors estratègics de cura.* Alguns dels sectors prioritaris a nacionalitzar, ja que actualment estan majoritàriament en mans privades (ja sigui per via directa o per via indirecta, a través d'externalitzacions del servei públic), serien els centres residencials socio-sanitaris per a la gent gran i persones dependents, així com els serveis d'atenció domiciliària.
- *Desenvolupar polítiques integrals per a la vellesa i la dependència*, en què aquests col·lectius siguin un subjecte actiu a l'hora de formular i implementar les mesures. Els serveis bàsics de la vida de les persones retirades del mercat de treball

han d'estar proveïts pel sector públic: subministraments de llum, energia i telecomunicacions, medicaments, allotjament, cultura, alimentació.

• *Millores en l'accés i en l'abast* dels serveis públics de cura, que actualment es mostren insuficients.

2.2. *Economia Plural Transformadora*

Un segon actor del nou model econòmic ha de ser el cooperativisme i el conjunt de l'Economia Social i Solidària. Cal que des del sector públic s'estableixin estructures descentralitzades i recolzades en l'economia social per a la planificació econòmica.

La crisi de la Covid-19 obliga a repensar el capitalisme en favor de principis de l'Economia Social i Solidària, com la democràcia econòmica, la propietat col·lectiva dels mitjans de producció, consum i estalvi, la limitació del lucre, el servei a la comunitat o la localització econòmica.

L'economia social i solidària no es pot entendre com un fet aïllat de les polítiques econòmiques del sector públic, sinó que ha de servir com a eina per acompanyar el reforç del sector públic i la democratització de l'economia productiva. En aquesta planificació econòmica, les finances ètiques i solidàries han de contribuir, amb la banca pública catalana, a un nou sistema financer orientat a les persones i al teixit productiu. Les organitzacions de l'Economia Social han de formar part dels òrgans col·legiats de política econòmica, amb l'Economia Feminista i l'Economia Ecològica, i aportar la seva experiència per transformar tots els sectors productius i reproductius per una Economia de la Vida.

L'àmbit cooperatiu ha de co-produir i implementar al territori polítiques públiques de desenvolupament local i transició eco-social, han de poder ser una eina per impedir la despoblació a certes zones del territori i com antena per a detectar les necessitats per a garantir un model de desenvolupament auto-centrat. Finalment, la Llei catalana d'Economia Social i Solidària ha de reconèixer-la com un àmbit específic de desenvolupament econòmic, subjecte de polítiques públiques i de democratització econòmica, social i ambiental.

Cal una intervenció de l'Administració Pública i un fons econòmic que tinguin com a objectiu orientar i facilitar la transformació en cooperatives d'aquelles empreses que estan anunciant un tancament empresarial, per tal que les treballadores i treballadors rebin l'assessorament, facilitats tècniques i econòmiques per continuar amb l'activitat.

Aquest fons ha de partir de la necessària reconversió de l'actual model industrial cap a un model basat en la innovació, l'economia ecològica i l'orientació de la producció cap a la demanda interna amb mètodes democràtics de gestió, propietat i control.

2.3. *Intervenció en l'economia productiva privada*

Cal intervenir l'economia privada amb tres objectius bàsics:

2.3.1. *Redefinir el model de desenvolupament*

A partir de criteris i línies mestres sorgides d'un consens ampli i orientades a reduir la fragilitat i dependència de l'economia catalana, la reducció dels sectors intensius en treball mal pagat i recursos naturals; fent política industrial per apuntalar un model més sostenible tant en termes de creixement, com d'encadenaments, condicions de treball, etc.; i acabar amb la precarietat dels col·lectius feminitzats, que és el principal factor de la bretxa salarial.

2.3.2. *Generar uns encadenaments*

Que permetin reforçar el paper de les cooperatives en l'economia catalana en general. Aquests encadenaments haurien d'incloure també l'orientació de les tasques d'I+D, especialment en la mesura que tenen un elevat pes del finançament públic i no acostumen a retre beneficis públics directes ni a integrar-se en línies estratègi-

ques de desenvolupament. Aquests encadenaments han de tenir com a base l'alineament en la producció de béns de necessitat.

2.3.3. Establir mecanismes de control des del sector públic

Cal establir aquests mecanismes sobre part del teixit productiu, com per exemple en els préstecs condicionats o en l'increment de la participació pública en el teixit empresarial amb l'objectiu d'obtenir beneficis que ampliiïn els actius de la banca pública i suposin ingressos per al sector públic.

2.4. Creació d'una banca pública

Canalització de tots els estímuls econòmics (avals, crèdits, injeccions monetàries, ajudes, etc.) a través d'una banca pública. La creació d'un banc públic es podria fer en tres etapes:

- a. *Creació d'una banca pública* que canalitzi tots els estímuls econòmics.
- b. *Entitat pública d'estalvi*, en la que empreses i població puguin dipositar els seus estalvis.
- c. *Una banca ètica* al servei de la ciutadania.

2.5. Reforma fiscal

Que el rescat de l'economia no sigui senzillament una socialització de les pèrdues privades exigeix que els ingressos dels estats no provinguin majoritàriament del treball i dels impostos indirectes. Així, aquest rescat no hauria de ser només monetari, sinó que hauríem de llançar mesures per millorar la qualitat i equitat recaptatòria.

2.5.1. Taxa Covid

- Impost d'un 3% als beneficis empresarials de més de 5 milions d'euros, patrimoni de fons voltors i grans tenidors, i transaccions patrimonials que superin el milió d'euros
- Impost d'1% als patrimonis personals entre 1 i 10 milions d'euros, 2% entre 10 i 50 milions i 3% a més de 50 milions

2.5.2. Increment progressiu en l'impost sobre la renda de les persones físiques

- L'1% per a trams superiors a 60.000 €
- Del 2.5% als superiors a 90.000 €
- Del 4% als superiors de 120.000 €
- Del 5.5% als superiors als 150.000 €
- Del 10% als superiors a 600.000 €

2.5.3. Taxació del capital (globalment) a un nivell com a mínim igual que el tipus mitjà del treball

2.5.4. Taxació de la riquesa (sobre el que tens, no el que produeixes)

i. Impost de Patrimoni

- Eliminar el topall conjunt renda-patrimoni.
- Augment del primer tram un 0,05 i el tram més alt un 0,5.

ii. Impost sobre Donacions i Successions

Bonificacions només aplicables a les herències inferiors a 200.000 euros (amb la possibilitat de quedar-ne exempt l'habitatge habitual fins a 300.000 €).
Harmonització dels impostos sobre herències i béns immobles.

iii. Revisió de l'Impost sobre Valor Afegit

Per tal de gravar el mínim els béns bàsics (alimentació, productes sanitaris, cultura...), i augmentar el dels béns de luxe.

2.5.5. *Eliminar els topalls a les contribucions de la Seguretat Social*

2.5.6. *Impostos ambientals*

Amb l'objectiu que les propostes ecologistes siguin de caire redistributiu, establint una sinergia entre justícia social i ecologisme, de manera que les classes populars no pateixin els costos d'una transició verda urgent.

2.6. *Suspendre el pagament del deute*

El deute és una de les principals formes de desposseir les classes populars i d'espoliar nacions senceres en benefici del capital. Combinat amb les polítiques d'austeritat i amb la sistemàtica reducció de la pressió fiscal de les classes dominants, el deute privat s'ha reconvertit en públic i esdevé així una part molt important dels pressupostos de les administracions públiques. La política de carregar el deute sobre les classes populars i la classe treballadora en particular ha de desaparèixer. L'obligatorietat, prioritària, de pagament del deute ha significat una retallada sistemàtica de les polítiques socials. Cla, doncs:

a. Suspendre immediatament el pagament del deute i decretar l'impagament definitiu de la usura legalitzada, fins a resoldre les necessitats de les classes populars.

b. Realització d'una auditoria popular del deute amb el suport de l'Administració, que tindrà com a objectiu saber com i en què s'han gastat els recursos i fomentar un debat públic sobre l'origen de la llosa del deute i les seves conseqüències per a la vida de les classes populars. Aquesta auditoria també tindrà com a objectiu dirimir la il·legimitat del deute i, en conseqüència, si el seu pagament ha de seguir recaient, com fins ara, en les classes populars a partir de la prioritització (obligada) del seu pagament abans que qualsevol política social.

2.7. *Sobirania alimentària*

La crisi associada a la Covid-19 ens ha ensenyat, dolorosament, el col·lapse de l'agricultura d'exportació: el lliure mercat no ens assegura els béns més bàsics, com l'alimentació. La producció d'aliments és clau per a la reproducció de la vida i la pagesia realitza una tasca central en la nostra societat. Cal avançar cap a un model social que permeti la construcció d'un sistema alimentari just, sostenible, territorialitzat i adequat a les nostres necessitats. Per això caldrà comptar amb la veu de la pagesia i posar-la al centre de les propostes en les polítiques públiques que es desenvolupen en totes les baules de la cadena alimentària.

a. *Assegurar la viabilitat econòmica, ecològica i social* de les finques agro-ramaderes. Garantir un preu just del producte, reduir els costos de producció i les quotes d'autònoms agraris, així com simplificar el sistema normatiu, posar fi a la precarietat laboral al camp i reconèixer la feina de les dones pageses.

b. *Desenvolupar una estratègia territorial* de l'activitat agrària donant suport a totes les formes d'agricultura que millorin la sostenibilitat ecològica i contribueixin a la conservació de la biodiversitat.

c. *Fomentar el decreixement energètic* al camp i afavorir l'auto-producció d'energies renovables.

d. *Fiscalitzar les empreses de productes fito-sanitaris* nocius per tal que no s'hagi de destinar diners públics a sufragar les externalitats que generen (contaminació, recollida de residus, etc.)

e. *Biodiversitat i fertilitat del sòl*. Crear bancs de llavors públics repartits pel territori i destinar ajudes públiques per a fomentar les varietats autòctones. Fomentar mesures per garantir la biodiversitat en els espais agraris. Incrementar la fertilitat del sòl i fomentar la instal·lació de compostadors.

f. *Fomentar la incorporació de persones* al sector agro-ramader. Facilitar l'accés a la terra amb garanties per a la petita pagesia.

g. *Creació de bancs de terres públiques* gestionats per entitats locals i fomentar l'articulació d'associacions i del format cooperatiu, per ser estructures autònomes i de gestió democràtica.

h. *Regulació del preu del sòl agrícola* i evitar la concentració de terres en mans de grans propietaris, així com impulsar una política fiscal que afavoreixi la recuperació de terres en desús.

i. *Fomentar la ramaderia extensiva*. Moratòria en la construcció de noves granges de ramaderia intensiva i suport públic a la reconversió de finques cap a la ramaderia extensiva. Reobertura d'escorxadors públics, els quals es regeixin únicament per la llei catalana i impulsar models territorialitzats per garantir la venda de proximitat i el benestar animal. Deixar de subvencionar les grans indústries agro-ramaderes.

j. *Impulsar la pesca d'escala moderada* i millorar els canals de distribució a través de la col·laboració pública amb les confraries.

k. *Promoure la gestió pública o col·lectiva d'obradors*, així com la gestió comunitària de la maquinària.

A banda d'aquestes mesures, és una prioritat per tal de garantir la sobirania alimentària dur a terme accions públiques i col·lectives per acabar amb l'especulació en la distribució dels productes agraris. Per això, cal posar al servei de les productores centres logístics públics distribuïts a nivell comarcal, crear una cadena de distribució pública (supermercats) o cooperativa i promoure circuits curts de distribució.

2.8. *Transició energètica*

Durant els darrers decennis el model energètic català s'ha caracteritzat per l'ús de les energies fòssils, especialment el petroli, el gas natural i la nuclear, i en menor mesura el carbó; poques unitats de generació d'electricitat i, en canvi, un elevat nombre de punts de consum; el fort pes de l'energia nuclear en la producció elèctrica i el gran potencial eòlic i solar infrautilitzat. Un dels punts claus pel que fa a l'energia és la subordinació a organismes i regulacions estatals. L'energia és una de les poques competències que no estan descentralitzades, ja que s'entén com una de les bases de les sobiranes estatals. El model energètic català és un model que se sustenta sobre fonts d'energia no renovables, centralitzat, en mans de poques empreses de matriu espanyola o multinacional, i d'una eficiència molt baixa.

Una societat basada en l'energia fòssil i la nuclear s'ha demostrat que és incapaç de garantir per a tothom el dret humà a l'energia. Les energies renovables són les úniques que poden garantir aquest dret. Cal avançar en un model d'energia que permeti disposar dels serveis que garanteixin a les persones viure dignament. Després de dècades sense una política energètica pròpia i de presentar dades de generació de CO₂ que sobrepassen els límits establerts pels acords internacionals, és hora que Catalunya sigui capaç de basar el seu model energètic en les fonts d'energia renovables i els sistemes distribuïts, aconseguir una economia lliure d'emissions fòssils i de contaminació nuclear als sistemes naturals.

Tanmateix, el decreixement energètic ha de ser l'horitzó al que hem de tendir, ja que és materialment impossible substituir el consum energètic actual que es satisfà a partir de combustibles fòssils per un consum energètic cobert exclusivament a partir de fonts renovables. La descarbonització de l'activitat humana tindrà èxit en la mesura que visquem, produïm i ens desplaçem necessitant menys energia i, secundàriament, obtenint l'energia a partir de fonts renovables.

Proposem la planificació i desenvolupament d'un model energètic diversificat, basat amb fonts renovables, distribuït i públic. Això és, un model on des les cases fins les comarques i àmbits territorials puguin autoabastir-se a partir de recursos renovables propis, i on una xarxa elèctrica pública faciliti l'intercanvi entre excedents i dèficits. La gestió dels recursos energètics renovables ha de basar-se en un aprofitament, tant energètic com econòmic, sostenible i comunitari allunyat de la lògica

capitalista extractivista que només cerca maximitzar els beneficis econòmics. Cal establir mesures fiscals per estimular aquesta descentralització i derivar a aquests projectes comunitaris les ajudes públiques (econòmiques, administratives i legals) que actualment rep l'oligopoli.

2.9. Sobirania Digital

La sobirania digital s'ha convertit en una necessitat social per a la concreció dels drets i llibertats fonamentals i com un pilar fonamental de mobilització i organització ciutadana, llibertat d'expressió, privacitat, així com la seva importància com a eina anti-repressiva. L'1 d'octubre i les mobilitzacions socials i nacionals, amb les intervencions de l'Estat i la Justícia, han demostrat com d'important és la xarxa i la seva neutralitat.

És necessari que les administracions públiques del país marquin unes actuacions en la línia de les establertes a les Estratègies per a l'Apoderament Digital, impulsat per entitats ciutadanes que treballin per la neutralitat de la xarxa, el software lliure i l'economia social i cooperativa, amb objectius com la consolidació d'un ecosistema d'infraestructura col·laborativa i oberta de tecnologies lliures, la reducció de l'impacte ambiental o la protecció de dades.

Tant com a impuls industrial com a nivell de drets, les administracions del país han de garantir la implantació del programari lliure i la migració ofimàtica interna. Les inversions públiques només s'han de destinar al desenvolupament del codi públic.

Per últim, la democratització de la tecnologia ha de permetre posar en marxa programes de formació i capacitació digital per a la ciutadania, fomentant l'esperit crític respecte a la dependència tecnològica, promoure espais i mecanismes de connexió i ús digital que ofereixin eines i recursos de manera gratuïta, així com dotar de recursos als existents.

2.10. Planificació territorial, sostenibilitat i nou model de mobilitat

En l'àmbit de la mobilitat hi conflueixen els diferents reptes globals: canvi climàtic, imminència dels límits energètics i materials finits, empremta ecològica, increment de desigualtats d'accés a la mobilitat i l'ús del transport «públic» col·lectiu. Al territori s'ha consolidat un model de comunicacions radial, lligat a les expansions metropolitanes i al creixement il·limitat, fonamentats en l'ús del vehicle privat consolidant una xarxa d'infraestructures de transport d'alta capacitat, la triple A (Autopistes, Aeroports i Alta Velocitat), on el transport per carretera mitjançant autopistes privatitzades i autovies públiques ha segmentat triplement el territori i ha hipotecat una possible reconversió adreçada a l'equilibri territorial i al foment del transport públic d'ús quotidià. La planificació viària ha generat expansions urbanístiques més enllà de la pròpia planificació territorial i ha servit als interessos de constructores i immobiliàries dins la fase de bombolla financera.

A l'àmbit urbà, a més, la qualitat de l'aire ha continuat deteriorant-se. Un deteriorament lligat a les emissions de transport rodat, l'activitat industrial i el transport marítim, que exemplifiquen la ineficàcia de les mesures proposades pels municipis i la Generalitat en connivència amb el sector automobilístic, industrial i turístic.

El transport públic té un pes important en la mobilitat, però amb una major concentració a les àrees metropolitanes, tot i que sense oferir-se un servei adequat i amb una accessibilitat molt desigual i discriminatòria entre municipis (com en el cas de l'Àrea Metropolitana de Barcelona), o per a un transport interurbà per unir capitals. Més enllà, en territoris de menor densitat poblacional l'oferta és residual i utilitzada per usuaris captius per manca de recursos o limitacions físiques. Aquesta oferta està motivada sovint per una regulació que exigeix una oferta mínima i per uns interessos empresarials derivats del model de concessions opaques, més preocupades per moure ferralla que per oferir un bon servei als usuaris, que la fa poc competitiva i mal connectada.

Tot i ser el model de transport considerat més sostenible i democràtic hi té associat un component de classe i gènere. Les dades demostren que és molt més usat per les classes populars, per les dones i per les persones més vulnerables. També, tot i els esforços, el seu sovint inferior nivell de servei respecte el vehicle privat el porta a ser utilitzat per usuaris captius.

Alhora, les darreres dècades s'ha focalitzat l'esforç inversor en transport en infraestructures d'alta capacitat (AVEs i aeroports) dirigides a una minoria elitista i amb més motius capitalistes, en detriment de les que serien necessàries per donar servei a una major part la ciutadania i que tenen la funció de teixir el territori, com són les rodalies o el transport de proximitat fora de les grans àrees metropolitanes.

En quant a l'autobús, l'aposta en serveis (generalment en forma de concessió a privats) no s'ha vist acompanyada d'una infraestructura pròpia i pateix també les conseqüències del col·lapse viari. Finalment, s'ha vist una supeditació també del disseny de noves línies a operacions especulatives passades (eliminació del servei al camp de Tarragona a favor d'AVE o serveis a Port Aventura) o futura (possible supeditació de línies als Pirineus al projecte JJOO d'hivern).

No podem oblidar un altre vector important quan parlem de mobilitat, i és el transport de mercaderies. Els Països Catalans, especialment el Principat i el País Valencià, tenen una posició geogràfica que ha motivat estimular un sector econòmic com és la logística i el transport. En aquest àmbit és encara més acusat la dependència dels vehicles de combustió, en detriment d'altres opcions com el transport ferroviari o la distribució urbana de mercaderies de forma sostenible. A nivell nacional tenim un dels grans corredors europeus per on circulen cada dia milers de camions (15.000 pesats/dia), amb les externalitats ambientals i de seguretat, que ha generat tensions territorials i la prohibició de circulació per les paral·leles N-340 i N-II.

Per a un canvi de model de mobilitat és imprescindible:

a. *Cal aturar la continuïtat del model de creixement* il·limitat i insostenible –urbanístic, d'infraestructures i turístic– ja caduc. És imprescindible aturar el cercle viciós de fer nova infraestructura de mobilitat, que genera més oportunitat d'especulació territorial, i que torna a incrementar la demanda de mobilitat. Els models de transport sostenible no poden donar resposta a aquest model, i per tant es perpetua la mobilitat en vehicle privat.

b. *Suspendre els processos de privatització* d'infraestructures en marxa i recuperar aquelles altres privatitzades. Cal retornar el conjunt de les infraestructures i la xarxa de mobilitat als seus legítims posseïdors: el conjunt de la població.

c. *Cal impulsar un canvi radical en la política d'infraestructures*, acabant amb les obres faraòniques de destrucció massiva i totes aquelles socialment i econòmicament deficitàries (com els aeroports comarcals o els trens d'alta velocitat), apostant decididament per la promoció del transport públic i els models de transport sostenibles i desincentivant l'abús del vehicle privat.

d. *Nacionalització dels peatges* que hi ha en totes les vies de comunicació, i que els imports d'aquests s'adeqüin a les necessitats socials, de manera que els guanys que en deriven s'esmercin a mantenir les vies de comunicació en òptimes condicions i a desenvolupar programes per reduir el seu impacte en el medi. Alhora cal un reequilibri territorial, social i d'oportunitats en la implantació del pagament de les vies d'alta capacitat que sigui coherent i equitatiu i que gravi especialment l'activitat econòmica o els vehicles de major impacte ambiental.

e. Cal treballar pel *desenvolupament d'una xarxa de transport públic* al servei dels ciutadans i apostar per un transport de mercaderies amb menys externalitats recuperant les concessions privades o estatals. És imprescindible una xarxa ferroviària que relligui el territori dels Països Catalans, tant a nivell de passatgers com de mercaderies, i unes xarxes telemàtiques, de transports i comunicacions que garanteixin la igualtat i l'equilibri territorial, respectant els corredors naturals, tan importants per la supervivència i equilibri dels nostres ecosistemes.

Tot ciutadà ha de tenir accés a un bon transport públic en unes condicions que la seva realitat socioeconòmica li permeti accedir a qualsevol lloc de treball, estudi o gaudi. Per tant, s'ha d'apostar per un major finançament del transport públic via impostos directes i una reducció, o desaparició, del pagament directe per titulació. A més a més es promourà, en coordinació entre institucions municipals i institucions supramunicipals, una millor mobilitat tova interurbana i segura per facilitar l'accés a les principals línies de transport públic que connecten el territori, amb accions com construccions d'aparcament de bicicletes a les estacions de trens i busos o la connexió amb vies ciclades entre els municipis.

f. Cal apostar per unes centres urbans més amables i higiènics pels ciutadans, per una *pacificació en aquells nuclis poblats*, facilitant la mobilitat a peu, en bicicleta, per una distribució urbana ordenada i de baix impacte en la qualitat de l'aire. Cal assegurar la connectivitat amb el seu entorn a través d'una vàlida connexió de transport públic o implementant aparcaments als límits perimetrals.

2.11. Recerca i coneixement

La crisi derivada de la Covid-19 ha fet encara més òbvia la importància de la recerca i la ciència.

Més enllà de l'evident tasca formativa i científica que fa la recerca, és també un important sector laboral i socioeconòmic, massa cops precaritzat. La recerca ocupa a milers de persones en el nostre país i rep finançament de l'erari públic, essent també font de riquesa, coneixement, de millora de la nostra salut, qualitat de vida i sostenibilitat del planeta. Per tant, incidir-hi implica treballar per les condicions laborals de milers de persones.

Quan parlem de recerca, ens hem d'allunyar de la imatge de l'investigador elitista i alienat socialment que desenvolupa la seva recerca d'esquena a la ciutadania al·legant una suposada distància conceptual i de forma. La recerca ha de formar part de tots els eixos de la nostra vida i la societat no només se l'ha de sentir seva, sinó fer-se-la seva i participar-hi.

Les universitats concentren gran part de la recerca que es fa al país. No obstant, un entramat complex d'altres institucions i ens públics, privats i públics-privats (centres tecnològics, centres de recerca, instituts, fundacions, hospitals i empreses) van agafant cada vegada més pes en la nostra recerca. És un sector on la dinàmica agressiva del mercat ha entrat amb força, posant molt en valor el rèdit econòmic del que es descobreix i mercantilitzant-lo, deixant cada cop més de banda la investigació bàsica i el coneixement.

El sistema de recerca ha de ser cabdal en l'impuls i transformació de la indústria catalana cap a un model més sostenible. La transferència de coneixement cap al sector industrial ha de tenir la consideració d'aportació del sistema públic (en forma d'ajut o d'aportació com a forma de participació), posant-lo en valor i vetllant per un retorn que ajudi a la sostenibilitat del sistema de recerca.

És per tot això que les polítiques en Recerca i Universitats haurien de ser prioritàries per a la transformació cap a un país més avançat, entenent per avançat aquell que aposta pel coneixement, la sostenibilitat i per la millor qualitat de vida de la seva gent. Sense oblidar a aquells i aquelles que fan possible aquests avenços. Per tot plegat és urgent i necessari:

1. *Reconèixer* la funció formadora i de recerca i coneixement de la Universitat.
2. *Actuar* contra la privatització de la recerca i per a un augment del finançament públic en recerca, amb la creació de més programes propis de la recerca catalana.
3. *Treballar* conjuntament amb els estudiants universitaris per transformar les universitats en un servei públic gratuït, universal, democràtic i no mercantilitzat amb visió cooperativa i no competitiva i des de la inclusió i l'equitat.

4. *Promoure polítiques* en recerca dirigides a crear coneixement, visibilitzar la nostra cultura i el nostre patrimoni, conservar el medi que ens envolta, viure de forma més sostenible i millorar la salut i qualitat de vida de totes les persones.

5. *Lluitar* per unes condicions laborals dignes i justes de les treballadores de les institucions de recerca i universitats. Reivindicar el fet que qualsevol estudiant universitària o treballadora d'aquest àmbit que se senti discriminada per a qualsevol condició tingui el suport de l'administració.

6. *Eliminar la ingerència* de les empreses privades en el sistema universitari i de recerca, i desenvolupar un sistema de finançament completament públic, gestionat directament des de la base pel personal investigador, docents, personal tècnic, d'administració i serveis (PAS) i estudiants.

7. *Repensar la carrera acadèmica* i l'accés a aquesta. Democratitzar els processos de selecció. Dignificar la figura de les estudiants de doctorat i el professorat universitari associat i precari. Acabar amb la contractació fraudulenta, establint límits raonables a l'encadenament de contractes temporals i implantant-hi un pla d'estabilitat laboral real.

8. *Treballar* per uns centres de recerca i una universitat més feminista: conciliació familiar, perspectiva de gènere en la docència i en la recerca, trencar el sostre de vidre, tot reivindicant el paper de les dones en la ciència i en la universitat, així com la recerca en temes d'interès per a les dones.

9. *Defensar l'ús del català* com a llengua vehicular en centres de recerca i universitats.

10. *Fomentar la transferència* recerca-societat, qüestionant el model actual únic de transferència recerca-empresa.

11. *Dirigir la recerca* i desenvolupament català cap a un horitzó de sobirania tecnològica, que ens faci menys dependents de grans corporacions que ens puguin sotmetre als seus interessos.

12. *Eliminar* les subcontractacions dels serveis bàsics en universitats i centres de recerca, i aplicar-hi la contractació directa.

13. *Fomentar* la participació ciutadana en la recerca que es fa als Països Catalans i la investigació més enllà de la generada en àmbits professionalitzats.

2.12. Treball

L'esfera productiva és la que, a la nostra societat, genera la majoria de drets. Alhora, és el salari que es deriva del treball en el mercat laboral el que genera les possibilitats materials de subsistència. Aquest mercat laboral, però, és profundament desigual i genera constantment discriminacions vers les dones. És imprescindible acabar amb totes les desigualtats que es donen en aquesta esfera per tal d'aconseguir una societat on la igualtat sigui efectiva. Per fer-ho, cal:

2.12.1. Transformació feminista del treball

- *Millorar els convenis dels treballs de reproducció social*: És imprescindible dignificar les condicions laborals de les treballadores de cura que treballen en el mercat laboral formal, com a eina de valorització dels treballs de cures i com a mitjà per acabar amb la divisió sexual del treball.

- *Millorar la precarietat dels col·lectius feminitzats*, que és el principal factor de la bretxa salarial.

- *Millora dels nivells salarials*, de les jornades laborals, dels contractes i altres condicions laborals dels àmbits feminitzats, com els sectors d'activitat educatiu, sanitari, socio sanitari, cultural, neteja, treballadores domèstiques, com les categories laborals d'auxiliars i administratives. La pandèmia de la Covid-19 ens pot servir d'exemple: durant la crisi sanitària, molts llocs de treball feminitzats han estat clau per a millorar la salut i mantenir els serveis essencials, com són infermeres, cuidadores, dependents dels comerços. I els col·lectius laborals que pateixen una caiguda

dels seus ingressos de forma més accentuada són els col·lectius precaris, amb contractes temporals o a temps parcial, la majoria feminitzats.

- *Acabar amb les valoracions de llocs de treballs sexistes*, que només premien els treballs masculins (via salari base o via complements) i que generen bretxa salarial.

- *Millorar el sistema de prestacions no contributives*. Moltes dones grans que han treballat només a la llar, o que han treballat poques hores fora de la llar (sovint per una qüestió de conciliació) i que tenen pensions de viduïtat o jubilació molt precàries, arriben a la vellesa en situació de pobresa. També hi ha moltes dones que s'han vist empeses a treballar en el sector informal (moltes treballadores de la llar, treballadores sexuals/prostitutes, dones que no tenen papers...), i per tant no poden gaudir de moltes prestacions que són contributives. És imprescindible acabar amb el sistema actual en el qual la major part de les prestacions socials són contributives, i per tant, els drets que generen estan supeditats a la presència al mercat laboral formal.

2.12.2. *Defensa dels llocs de treball*

- Derogar les contrareformes laborals aprovades des del 2010. Immediatament derogar-ne els aspectes més lesius: acomiadament col·lectiu sense autorització administrativa, subcontractació que no suposa igual salari i supòsits de prestamisme de mà d'obra.

- Davant de l'acomiadament improcedent; readmissió.
- Prohibició dels acomiadaments per causes no disciplinàries durant la Covid.19.
- Eliminar els ERTO per empreses amb beneficis i derogar la normativa sobre ERTO aprovada durant el 2020.

2.13. *Indústria*

Amb una clara visió eco-socialista, el nou model ha d'apostar fermament per indústries que tinguin una petjada ecològica baixa, beneficiant impositivament indústries que ofereixen béns i serveis per a les persones. Cal gravar les indústries que no s'adaptin a la política d'emissions i ambiental vigent i prohibir les que ofereixin béns que no es poden reciclar fàcilment, reutilitzar o reparar. També s'ha d'apostar per a un sector d'R+D+I en productes que es puguin reintroduir fàcilment a la cadena productiva o de material (materials orgànics o biodegradables, productes reparables, ecodisseny, etc.). El model ha de quedar emmarcat dins una economia circular dins el sistema d'economia planificada i l'economia social i cooperativa.

També ens cal fer una aposta per la sostenibilitat dels polígons industrials existents i en funcionament, tant des del punt de vista ambiental i d'accessibilitat amb transport públic, com d'implantació d'energies renovables així com de la seva integració a àrees urbanes, rurals i naturals.

2.13.1. *Manteniment de les activitats industrials, nacionalitzacions i eines per la gestió de les empreses per les treballadores*

La indústria és, en bona part de les seves activitats, sinònim de feina de més qualitat i estabilitat que la resta de sectors, qüestió per la qual cal protegir-la.

Així s'han de desenvolupar mecanismes pels quals una vegada hi ha un situació de crisi productiva o manca de liquiditat financera l'Administració activi interlocució amb l'empresa pel seu acompanyament. Cap empresa que pugui ser viable ha de perdre un sol lloc de treball per qüestions conjunturals o manca de liquiditat.

De la mateixa manera, davant la negativa de les empreses per continuar l'activitat i davant de realitats on s'expressi una mínima viabilitat l'Administració ha de crear línies d'assessorament pels treballadors i les treballadores per la continuïtat de l'empresa. La primera opció ha de ser l'aposta per l'empresa pública, processos de nacionalització o municipalització pels quals la Generalitat o els ajuntaments puguin constituir empreses públiques que siguin successores, tant de l'activitat, com dels treballadors i les treballadores. Això sí, hem de construir un nou model d'empresa pública on hi hagi participació triangular de l'administració pública, representants de

moviments socials i representació dels treballadors i les treballadores. Els tres interessos, que poden ser diferents, han de ser-hi representats i confronta un model simple de participació societària o la injecció de capital públic. Hem de tenir unes empreses públiques que es gestionin sota el control dels treballadors i les treballadores.

En alguns casos una alternativa pot ser que des de l'administració pública s'orienti i es faciliti la continuïtat empresarial a través de cooperatives. És a dir, que els treballadors i les treballadores que estan patint l'anunci d'un tancament empresarial rebin assessorament, facilitats tècniques i econòmiques per continuar amb l'activitat a través de la constitució d'una cooperativa de treball associat.

Pel que fa a la continuïtat empresarial, ja sigui a través de gestió pública o gestió cooperativa, es fan necessàries modificacions a la Llei Concursal tant pel que fa a la prelación de crèdits com a no subrogar-se en els deutes.

2.13.2. Transició ecològica i aposta per una indústria sostenible

La indústria no té perquè ser sinònim d'atac al medi ambient i contrària a la sostenibilitat. De fet, una bona política industrial és aquella que incorpora i aporta eines a través del desenvolupament tecnològic per reduir la contaminació i protegir el medi ambient.

En aquest sentit, es necessiten polítiques que facilitin els canvis productius necessaris per una indústria sostenible. Però hem de veure també que la relació de la transició ecològica i la indústria hauria de ser una font de generació de feina. Per tant, no únicament es necessita que l'administració identifiqui aquesta realitat sinó que ho posi en marxa, ja sigui perquè ho fan empreses privades o perquè s'impulsen empreses públiques.

2.13.3. Nou model de polígons industrials i protecció davant de l'especulació urbanística

La crisi del 2008 amb la crisi de la Covid-19 deixaran espais fantasmagòrics en alguns polígons industrials, el que demanarà d'una atenció especial perquè infraestructures essencials no es transformin en deserts. Necessitem canvis normatius per prohibir la requalificació industrial a immobiliari. Els darrers anys, hem vist com darrera de trasllats o tancaments empresarials a zones urbanes hi havia una aposta per l'economia especulativa. Hem de dir que en això hi ha la necessària col·laboració de plens municipals que faciliten que allà on únicament podia haver indústria es puguin aixecar habitatges.

2.13.4. Subvencions i ajuts a la indústria vinculades a l'ocupació de qualitat i el seu manteniment

Som absolutament contràries a les bonificacions de la contractació, el que de facto és una manca d'aportació de la indústria a l'erari públic i no genera més ocupació. Tampoc no som partidàries, de manera genèrica, als ajuts i subvencions públiques a la indústria, però considerem que s'ha d'estudiar cas a cas. No pensem que hagi de tenir el mateix tractament la mal anomenada economia de plataforma que una cooperativa de treball associat que es dediqui a la reinserció social. En tot cas sí que tenim un posicionament general i clar sobre ajuts i subvencions: han de venir acompanyats de garanties de manteniment de l'ocupació, i per tant que l'incompliment d'aquestes circumstàncies signifiqui el seu retorn.

2.13.5. Impuls d'un Model Català d'Indústria

El model neoliberal de fragmentació del procés productiu facilita les crisis empresarials de tots tipus. A la vegada, el conjunt de governs han assumit un paper passiu en política industrial on no es planifica i no es té una política pròpia en indústria, cedint aquest paper directament a les grans empreses o grans patronals, renunciant al paper de lideratge i orientació.

- i. Arribar al 3% del PIB en I+D;

- ii. Model industrial diversificat per garantir sobirania productiva i amb equitat territorial;
- iii. Model industrial amb participació de les treballadores;
- iv. Model industrial amb perspectiva feminista;
- v. Model industrial que aposti pel desenvolupament tecnològic,
- vi. Model industrial ecològic i amb l'economia circular incorporada;
- vii. Model industrial respectuós social i fiscalment.

3. Rescat social

3.1. Renda Bàsica Universal.

La crisi de la Covid-19 ha fet ressorgir el debat sobre la proposta econòmica de la Renda Bàsica Universal (RBU). Pensada en els seus inicis com una mesura per garantir de manera universal i incondicional les bases de l'existència material de les persones a través de l'exercici del dret a la vida, dret negat històricament degut a la desposseïció a la qual s'han vist sotmeses pels processos d'acumulació de capital i que, des de la passada crisi del 2008, es va tornar a popularitzar. La Generalitat de Catalunya va posar en marxa la Renda Garantida de Ciutadania (RGC) i el Govern PSOE-Podemos l'Ingrés Mínim Vital (IVM), ambdós molt lluny del que és la RBU.

La RBU és un ingrés sense condicionants i d'una mateixa quantia de diners per a tots els beneficiaris, una quantia que garanteix unes condicions de vida mínimes. La reben tots els membres de la societat (en el cas dels menors, una cinquena part de la quantia dels adults), independentment d'altres possibles fonts de renda. Essent conscients de les diverses realitats que pateixen les persones en situació de vulnerabilitat en relació a l'empadronament, l'acreditació de residència als municipis per tal d'accedir-hi es podria realitzar a través d'un informe de reconeixement dels serveis socials públics.

La seva viabilitat econòmica a través d'un únic tipus impositiu (una pujada de l'IRPF on més del 80% de la població sortiria beneficiada) ha estat abastament demostrada i per tant tècnicament es podria implementar sense modificacions a la resta de partides pressupostàries.

3.2. Garantir l'habitatge digne per tothom

En els darrers temps hem viscut un notable increment dels conflictes generats per la manca d'accés a un habitatge en condicions dignes per part de tota la població. Després de la bombolla especulativa de les hipoteques, ara vivim un fort augment dels preus dels lloguers, que s'accelera pel monocultiu turístic i l'especulació immobiliària.

La crisi generada per la Covid19 i la consegüent crisi econòmica accentuarà més les problemàtiques relacionades amb l'habitatge. Així doncs, cal:

a) Aturada i prohibició immediata de tots els desnonaments, així com també dels talls de subministraments, exigint el compliment real de la Llei 24/2015 (obligatorietat de lloguers alternatius i instal·lació de comptadors socials)

b) Garantir que totes les persones que viuen al territori puguin gaudir dels serveis públics existents en matèria d'habitatge. No podem permetre que es deixi a cap persona fora pel sol fet de no tenir papers.

c) Apostar per la creació d'un parc públic d'habitatge de lloguer que es situï a mig termini al voltant del 15% del total, amb l'horitzó del 40-50% d'habitatge públic. La principal font que ha de nodrir el parc públic han de ser els habitatges buits, bàsicament de grans tenidors i els dedicats fins ara a l'allotjament turístic. I s'ha prioritzar la rehabilitació integral (i la seva actualització energètica) a la nova construcció.

Estudiar la viabilitat econòmica i tècnica de crear una constructora pública, que permeti la construcció d'habitatge públic arreu del territori sense dependre de les

iniciatives privades i tenint en compte les previsions i necessitats de creixement nacionals.

d) Garantir que es fa una regulació real del mercat de lloguer. La nova llei aprovada és una primera fita però és insuficient, en primer lloc no arriba a tot el territori, i en segon lloc parteix d'uns preus marcats pel propi mercat. És necessari referenciar la limitació dels preus amb la capacitat adquisitiva de les llars per no haver de destinar més d'un 30% dels ingressos a les despeses de la llar. Hem d'avançar en la direcció d'aconseguir que l'habitatge i els subministraments deixin de ser un mal de cap per les unitats de convivència i esdevinguin un dret consolidat.

e) Bloquejar l'increment del sòl per a ús turístic i dedicar els allotjaments buits a l'ús habitacional.

f) Recuperar tots aquells habitatges en desús que en l'entorn rural estan suposant un despoblament en molts municipis, rehabilitant-los i incorporant-los al parc públic de lloguer.

g) Promoure i donar suport a les iniciatives d'altres models d'accés a l'habitatge com són la masoveria i les cooperatives d'habitatge en cessió d'ús. És necessari fer accessibles aquests projectes a tots els sectors de la població amb l'objectiu de fer créixer la xarxa d'alternatives al model existent.

3.3. Serveis socials

Els serveis socials estan absolutament col·lapsats i no responen al moment que vivim. Necessiten de més finançament i avançar en la recuperació de la gestió pública per garantir la seva efectivitat. De la mateixa manera establir laboralmente les treballadores i les seves condicions laborals.

- Augmentar un 25% el Pressupost de Serveis Socials respecte al Pressupost de 2020.

- Iniciar el procés d'internalització de serveis immediatament quan sigui amb cost 0 i sempre que finalitzin les contractes.

- Establir a la totalitat de treballadores interines.

3.4. Combatre les violències masclistes

La violència masclista és una violència que exerceixen els homes contra les dones, i que constitueix una manifestació de les relacions de poder històricament desiguals entre homes i dones, que ha conduït a la dominació de les dones, impeding-ne el ple desenvolupament.

Alhora, la violència masclista és un dels mecanismes socials fonamentals pels quals es força les dones a una situació de subordinació respecte als homes. L'objectiu de la violència és sotmetre les dones i mantenir les relacions jeràrquiques i desiguals de gènere, les quals són indispensables pel funcionament del capitalisme patriarcal. És per això que es pot afirmar que la violència masclista és inherent al sistema.

Per això és imprescindible acabar amb tots els tipus de violència masclista presents a la nostra societat: psicològica, econòmica, física, sexual i ambiental. I també cal abordar la violència masclista des de tots els àmbits en els quals es manifesta: parella o ex-parella, familiar, social, comunitària o cibernètica.

És important parar atenció a la violència social i comunitària, que pot prendre moltes fórmules, totes les quals atempten directament contra els drets i els cossos de les dones, i sovint es fonamenten en el mite (molt neoliberal) de la lliure elecció: violència a l'espai públic, ventres de lloguer, mutilació genital femenina, matrimonis forçats, tràfic de dones i nenes amb finalitats d'explotació sexual.

També cal combatre tota la violència LGTBI-fòbica, en augment en els darrers temps, derivada del patriarcat en totes les seves expressions.

Per últim, és important destacar que la violència econòmica aboca a la pobresa a moltes dones, i per tant és urgent abordar-la. Part de la violència econòmica es podria acabar si s'implementen les mesures proposades als apartats anteriors.

- i. *Dotar de pressupost* i de recursos, tant materials com humans, els serveis d'atenció a violència masclista.
- ii. *Internalitzar tots els serveis* d'atenció, prevenció i abordatge de la violència masclista.
- iii. *Ampliar horaris*, garantint que tots els municipis tenen l'atenció coberta 24h al dia, 7 dies a la setmana.
- iv. *Garantir que es disposa de suficients espais d'acollida* (amb prou places) de dones en situació de violència, tant per elles com per a les seves famílies.
- v. *Repensar el funcionament de les cases d'acollida* perquè no sigui la dona que ha patit violència la que hagi de deixar el seu domicili i aïllar-se de la seva xarxa.
- vi. *Que els serveis disposin*, a més a més de psicòlogues, d'insertores/s ocupacionals i educadores/s socials.
- vii. *Garantir atencions psicològiques* setmanals per a totes les dones que estan patint violència masclista.
- viii. *Atorgar recursos a les dones* en situació de violència per tal de trencar la dependència econòmica d'aquestes vers els seus agressors.
- ix. *Implementar mesures específiques* per facilitar l'accés a aquests serveis a dones migrades, que es troben amb moltes barreres idiomàtiques i culturals.
- x. *Realització de campanyes generalistes* de prevenció i sensibilització de la violència masclista.
- xi. *Ampliar l'atenció a la infància* que és víctima de violència masclista, de manera directa o indirecta.
- xii. *Millorar les portes d'accés als serveis de violències*, tant per a dones com per a la infància, per evitar que es donin revictimitzacions pel fet d'haver d'explicar a molts serveis diferents les seves situacions de violència.
- xiii. *Realitzar programes estructurals* en l'àmbit educatiu de sensibilització i prevenció de la violència i de deconstrucció de la normativitat de gènere.
- xiv. *Promoure xarxes de solidaritat* i sororitat per fer front a la violència masclista.
- xv. Dur a terme *programes de treball amb homes* que han exercit violència masclista, per garantir que deixin d'exercir-ne. Elaborar *campanyes i programes* de treball de noves masculinitats.
- xvi. Per tal d'acabar amb la violència masclista a l'espai públic *fer valoracions i diagnòstics* de l'espai públic amb perspectiva de gènere.
- xvii. L'espai públic i el transport públic són els espais on les persones LGBTI pateixen més violències. La millor prevenció és la *transformació del model urbanístic i de mobilitat* en clau feminista i LGBTI.
- xviii. El sistema judicial i els cossos de seguretat són inherentment patriarcals i LGBTI-fòbics. *Una nova institucionalitat* basada en els principis de la justícia social i el feminisme ha de treballar per la prevenció, l'abordatge i l'erradicació de la violència LGBTI-fòbica.
- xix. Incorporar les *especificitats de la lesbofòbia, la bifòbia i la transfòbia* a l'abordatge de la violència masclista. Totes les persones, amb independència d'edat i origen, han de poder accedir als serveis d'assessorament i acompanyament a tot el territori de manera autònoma, anònima i segura.

4. Salut

Un sistema sanitari públic al límit per la manca de finançament, de treballadores, de recursos i amb alt nivell de gestió privada va col·lapsar a l'inici de la crisi de la Covid-19. Lluny de posar tots els recursos sanitaris sota control públic, s'ha optat per enfortir els negocis d'empreses amb les necessitats sanitàries. Per evitar-ho és necessari canviar les coses.

Cal establir un Comitè de lideratge i coordinació per tal de coordinar les respostes de les organitzacions de salut pública i serveis de salut a nivell de comarques i municipis, per compartir les millors pràctiques per respondre a la pandèmia.

Cal proporcionar un mecanisme que inclogui processos per informar dels avenços a Catalunya en la implementació de les recomanacions temporals; recopilar, analitzar i proporcionar actualitzacions periòdiques al Comitè sobre aquest progrés.

Cal fer una meta-anàlisi de l'eficàcia de les mesures socials i de salut pública per a la resposta al Covid-19 i les lliçons apreses, incloses les revisions intra-acció.

Calen reunions d'expertes multidisciplinàries per acordar un llenguatge coherent i explicar més a fons a la ciutadania el següent: tots els modes potencials de transmissió i virulència del SARS-CoV-2; factors de risc de gravetat i epidemiologia social del Covid-19; i la situació comparativa amb comunitats semblants als Països Catalans.

Enfortir polítiques socials intersectorials (p.e. mercat laboral, familiars...) i proporcionar actualitzacions periòdiques sobre els resultats de les avaluacions de les polítiques socials implementades.

Continuar treballant amb les recercadores de les universitats per perfeccionar models matemàtics que puguin informar les decisions polítiques sobre la millor manera de mitigar els efectes de la pandèmia.

Continuar treballant al Parlament i a la societat per proporcionar orientació, eines i capacitacions, per corregir la manca crònica de personal i coneixement en emergències de la salut pública, en concret d'epidèmies de malalties infeccioses, el seguiment integral de contactes i la investigació de clústers.

Mesures urgents:

– Seguir les millors pràctiques de l'OMS, incloses les revisions intra-acció, i aplicar les lliçons apreses per mitigar el ressorgiment del Covid-19; invertir en la implementació de plans d'acció nacionals per a la preparació sostenible i les capacitats de resposta.

– Informar a l'OMS sobre els avenços en la implementació de les recomanacions temporals, en particular els principals èxits, fites i obstacles. Aquesta informació permetrà als països i a l'OMS continuar prenent decisions informades a mesura que evolucioni la pandèmia.

– Propostes fetes a The Lancet:

Resum de mesures de salut pública recomanades per la Comissió Lancet

Les mesures de salut pública són les mateixes però s'han de fer a nivell massiu i sense baixar la intensitat:

- Màscara facial
- Higiene personal (per exemple, rentar-se les mans i cobrir els esternuts i la tos)
- Distància física (és a dir, espaiat)
- Prohibició de grans esdeveniments públics (per exemple, esports, arts, entreteniment, religió...)
- Protecció especial de les poblacions de classes treballadores vulnerabilitzades en termes de salut (per exemple, persones grans i persones amb condicions comòrbides)
- Protecció especial de les poblacions socials amb risc de ser discriminades i explotades (per exemple, infants, persones empobrides, persones amb discapacitats, refugiades, minories)
- Protecció especial dels entorns congregats (per exemple, centres d'atenció per a gent gran, residències per a gent gran, presons, albergs de treballadores i camps de refugiades)
- Proves massives amb suficient personal preparat tot el temps (és a dir, ràpides, completes i gratuïtes, amb seguiment, sobre traçat i aïllament)

- Quarantena i aïllament a casa quan això sigui necessari i dins un medi ambient segur, i a les instal·lacions públiques quan l'entorn domèstic és inadequat
- Suport social econòmic i emocional a les persones aïllades
- Escolarització segura
- Llocs de treball segurs (maximitzar el teletreball)
- Transport públic segur
- Viatges internacionals segurs (és a dir, prohibicions i quarantenes)
- Protecció social (en termes de fam, ingressos, desocupació i salut mental)
- Sensibilització pública, confiança i risc adequat
- Lideratge comunitari i treballadores en salut primària i comunitària ben dotades de recursos i personal (per exemple, evitar la mateixa porta d'entrada i sales pels pacients de Covid)

5. Cultura

El context de pandèmia i les conseqüents mesures de restricció de la interacció social han impactat també en la cultura en totes les seves dimensions. Han estat especialment greus les conseqüències sobre les treballadores de la cultura que ja es trobaven en una situació de precarietat i intermitència. Cal eradicar les males pràctiques en relació a la contractació d'artistes, tant des de les administracions públiques com privades. La relació entre contractant i artista ha de ser laboral, és a dir mitjançant un contracte laboral al règim d'artistes, en cap cas al règim general, per així garantir drets laborals dels artistes i treballadors que fan possible la cultura, com tècnics i muntadors en totes les circumstàncies, també en situacions excepcionals com la crisi sanitària provocada per la Covid.

La cultura és segura i exemplar en l'àmbit de la pandèmia. Cal, doncs, promoció-la en la seva referencialitat.

La cultura ha de ser compresa com una definició global de la complexa realitat social en el seu conjunt. L'esforç d'aquest enfocament global és obligat per superar els plantejaments aïllants i excepcionals que acaben fent de la cultura un assumpte lligat a les elits o a les minories i que no comprenen la interrelació bàsica entre els sistemes socioeconòmics, les condicions de vida de les classes populars (i de la classe treballadora en particular) i els models culturals resultants.

Cal superar el marc cultural capacitista, androcèntric, eurocèntric, racista, sexista i hètero-patriarcal, cap a una cultura amb mirada feminista, diversa, democràtica, inclusiva, accessible i transformadora.

Cal un pla de rescat de la cultura que inclogui:

- Garantir la programació pública del 2021 afegint-hi el pressupost no executat del 2020.
- Assolir el 2% del pressupost per a la cultura.
- Estabilització laboral i drets laborals de les treballadores de la cultura a través d'un conveni col·lectiu.
- Millorar el cens del CONCA.
- Crear i potenciar la Taula interdepartamental.
- Assolir el 50% de participació de les dones en la producció i l'activitat cultural abans del 2025.
- Realitzar dades segregades per gènere i diversitat en totes les activitats culturals
- Presència d'especialistes en perspectiva de gènere i diversitats en les instàncies de valoració de projectes culturals.

6. Educació

Cal garantir una educació pública, de qualitat i d'accés universal a totes les etapes educatives. Ens cal un pla de finalització del model d'escola concertada, integrant aquells centres educatius que siguin necessaris per al sistema públic, revertir les retallades i aplicar mesures per combatre la segregació escolar. En definitiva,

entenem l'educació com un mitjà per a la transformació social, per tant cal garantir una educació pública, democràtica, laica, coeducadora i inclusiva, en català i universal.

- *Pública, universal i gratuïta.* Xarxa pública des de l'escola bressol fins a les etapes postobligatòries (FP, Universitats), incloent també la formació de persones adultes, que garanteixi la igualtat d'oportunitats i l'equitat. La superació de l'educació privada i concertada és una condició necessària per a la lluita contra la segregació, però no la única. Igualment cal augmentar els pressupostos en educació de forma que s'anul·lin les contribucions dineràries de les famílies al funcionament escolar. Cal garantir l'accés als mitjans i materials (també els informàtics) de tot l'alumnat sense excepcions. Tanmateix no ens podem quedar aquí, l'educació fora de l'horari escolar representa una oportunitat de la qual no tothom en pot gaudir en les mateixes condicions. Cal acabar amb el copagament en l'educació i remar cap a la integració total dels tres sistemes (inicial, ocupacional i contínua), reforçar els itineraris i transicions educatives amb un acompanyament personalitzat. La titularitat i gestió de totes les escoles bressol ha de ser de la Generalitat per tal d'evitar les desigualtats entre els diferents municipis. En relació amb l'FP, cal derogar de forma immediata la Llei 10/2015 de formació i qualificacions professionals, que implica el seu desmantellament i desregularització i afavoreix la gestió poc transparent dels recursos públics

- *Horitzó sense participació d'empreses privades.* Considerem necessari acabar amb la privatització de la gestió de centres educatius públics. En l'àmbit universitari no es podran destinar fons públics a fundacions i entitats privades que ofereixin estudis universitaris. Reduir progressivament els concerts escolars, començant per aquells centres que cobren quotes més altes i els que segreguen per qüestió de sexe o d'altre naturalesa. Els centres concertats podrien passar a ser públics en un període de 10 anys, subrogant o restar com a centres privats sense subvenció ni concert. Internalització de tots els serveis als centres educatius: suports educatius, neteja, manteniment, condicions laborals dignes de les treballadores per acabar amb la precarietat i la flexibilitat laboral mitjançant la funció pública, donant estabilitat i seguretat al personal.

- *Popular, democràtica i participativa.* Que integri entorns culturals i dinàmiques socials, i que estimuli l'esperit crític i l'autoorganització. És necessari superar l'actual marc legislatiu (LEC, LOMCE i LOMLOE) amb un enfoc excessivament jeràrquic i tecnocràtic. Ens estem endinsant en una realitat en que les direccions suporten un pes empresarial, que esdevenen una baula de la cadena de comandament. Cal superar aquest model i avançar cap un altre més democràtic i comunitari, perquè cal proporcionar una vivència genuïnament democràtica a l'alumnat. En aquest sentit caldrà promoure també el treball educatiu en xarxa integrant a les famílies i altres espais de l'educació informal i no formal en projectes compartits arrelats al territori, i en el debat sobre quin model educatiu de país volem definir. Caldrà dotar de capacitat de gestió efectiva als Consells Escolars. Cap òrgan decisor i de govern podrà tenir com a membres representants del món empresarial.

- *Catalana i diversa.* Cada poble, per afrontar els propis reptes socials, culturals i econòmics, té el dret a organitzar i regular el seu propi sistema educatiu. Cal un marc educatiu català tant en llengua com en continguts, que aconsegueixi la immersió lingüística. La llengua catalana ha de ser la llengua vehicular de l'ensenyament. L'escola ha de ser punt de trobada intercultural des de la catalanitat, on poder incloure les realitats culturals del nostre país.

- *Antipatriarcal i feminista.* Coeducació com a millor mètode educatiu. Entenem que només una educació no sexista des de menudes i menuts podrà canviar la societat masclista hegemònica. Tanmateix, cal reivindicar el paper de l'ensenyament per avançar en la normalització de les diferents opcions sexuals. Només una societat

que assumeixi les cures per part de tothom i n'assumeixi els costos solidàriament pot superar el patriarcat.

• *De qualitat, racional, científica i laica.* El model educatiu no ha de mesurar la qualitat educativa exclusivament per la seva eficiència, sinó que ha d'incloure criteris acadèmics i de socialització del coneixement. Entenem que l'estudiant no pot ser tractat com una consumidora de coneixement o client, sinó com una persona en formació. Aquest ensenyament ha de partir i promoure models educatius racionals i científics, defugint dogmatismes, assolint la laïcitat. Garantir la digitalització democràtica de tots els centres educatius.

• *Inclusiva.* Una educació pensada pel reconeixement de cada persona, independentment de la seva circumstància i particularitat. Afavorint així la diversitat d'alumnat dins els entorns ordinaris, tot garantint la seva presència, la seva participació i el seu progrés. Només des de la inclusió es pot assolir el reconeixement, el desenvolupament i el dret de les persones per assolir una vida satisfactòria i donar resposta a un dels objectius principals de l'educació, aprendre a conviure en un món divers.

De manera urgent:

1. Garantir el dret universal a l'educació al llarg de la vida i en tots els ni-nells i cicles formatius, amb caràcter universal, inclusiu, accessible, equitatiu i gratuït per a tot l'alumnat, i que cap família en resti exclosa.

2. Considerar, a tots els efectes, l'educació, les escoles i els serveis educatius un servei essencial, sense perjudici dels drets laborals inclòs el dret de vaga.

3. Assolir una política efectiva de comunicació, diàleg, negociació, con-sens i cooperació amb el conjunt de la comunitat educativa i amb les seves instàncies socials i sindicals representatives.

4. Garantir que l'ensenyament sigui presencial per a tots els cicles i cursos escolars. El sistema mixt, presencial i telemàtic, cal limitar-lo a situacions molt excepcionals, en què aquest model esdevingui indefugible. En previsió d'aquestes situacions, cal que tot l'alumnat disposi d'ordinadors portàtils, connectivitat de qualitat i llibres de text, sense exclusions en funció dels recursos i de les carències i situacions familiars, i amb el suport educatiu necessari en cada cas que garanteixin les condicions per a l'aprenentatge. Cal establir respostes específiques i personalitzades per a l'alumnat amb necessitats educatives especials i les seves famílies.

5. En situacions de confinament, tancament d'aules o escoles, o de quarantena, articular mesures per acompanyar aquelles famílies en situació de vulnerabilitat que hauran de tenir cura dels infants a casa, sense pèrdua de drets laborals i econòmics.

6. Reduir les ràtios a un màxim de 10 en l'educació infantil, en les escoles bressol de 10 en els grups de 2-3 anys, de 6 en els grups de 1-2 anys, i de 4 als grups de lactants. I a un màxim de 15 a primària i secundària i a la resta de nivells educatius, amb el compromís d'un màxim de 20 un cop superada la pandèmia, blindant la matrícula viva en els centres d'alta complexitat.

7. Dotar els centres del personal docent necessari per tal de garantir la inclusió escolar en tots els centres, i els grups estables en tots els cursos i cicles. Dotar els centres del personal educatiu especialista, complementari i auxiliar (pedagogues, psicòlogues, educadores socials, integradores socials, monitores, infermeres), en les plantilles del centre, per tal de garantir la inclusió, l'atenció a la diversitat i a les necessitats educatives especials, així com a les situacions psico-socials dels alumnes que requereixin un especial suport, i el seguiment i abordatge sanitari de la Covid-19.

8. Garantir EPIs pels treballadors i treballadores: mascaretes FFP2 i pantalles facials.

9. Assegurar les substitucions des del primer dia de baixa i realitzar nomenaments des de l'1 de setembre al 31 d'agost.

10. Reforçar l'accés equitatiu de l'alumnat a les activitats extraescolars organitzades pels centres escolars, especialment en els centres amb major complexitat educativa.

11. Estudiar l'aplicació d'un procés d'internalització de serveis educatius, en col·laboració amb el món local i les entitats que actualment els presten.

12. Dotar i aplicar en tots els centres educatius les mesures de salut pública, que garanteixin la prevenció de la Covid-19 en tota la comunitat educativa i entorn de l'escola, així com el seguiment de la seva incidència i l'adequat abordatge en cas de produir-se, tenint en compte les diferents característiques de la problemàtica i la diversitat de necessitats i solucions en funció de l'edat del l'alumnat. Garantir, si cal amb nous equipaments complementaris, els espais adequats per a l'activitat escolar amb plenes garanties sanitàries. Suport als equips directius per a la gestió de la crisi educativa.

13. Garantir la prestació del servei de menjador escolar durant el proper curs escolar als alumnes beneficiaris d'ajuts individuals de menjador, també en situació de quarantena o aïllament de l'alumne/a o de confinament del centre.

14. Contemplar la diversitat territorial i les especificitats del món rural com a variables a tenir en compte a l'hora d'establir els criteris de funcionament dels centres escolars, en el marc de l'autonomia de centres.

15. Garantir que la pandèmia de la Covid-19 no sigui un factor que augmenti la segregació escolar, ans al contrari, cal que esdevingui una oportunitat per a reduir-la. Cal, doncs, que tots els centres escolars gaudeixin de recursos educatius equitatius per tal de fer front a les necessitats del seu alumnat, amb garanties d'igualtat, qualitat i inclusió. En la dotació d'aquests recursos cal prioritzar els centres escolars públics. Cal també eliminar els concerts educatius en les escoles elitistes, classistes i que segreguen per sexe o que exclouen la diversitat social i funcional. A més, cal que la segregació sigui prohibida. Cal endegar un procés de transició, gradual i progressiu, incrementant la coresponsabilització del conjunt de centres educatius respecte els objectius de serveis públics com una escolarització equilibrada, cap a un sistema educatiu universal i gratuït, on el finançament de cada centre depengui de les seves necessitats i del seu compromís de servei públic.

16. Demanar al Govern de l'Estat que vetlli per a la conciliació familiar com a principi garant de la igualtat i doni cobertura per mitjà d'una baixa per incapacitat temporal a les persones treballadores amb infants menors a càrrec en edat d'escolarització obligatòria en el cas que hagin de romandre fora de l'escola per quarantena.

7. Municipalisme

La nostra societat està patint i patirà les polítiques que deriven de l'intent de salvar el capitalisme que s'evidencia amb la crisi conseqüent al Covid-19. Per evitar que aquestes polítiques representin una redistribució dels recursos col·lectius de baix cap a dalt i que la responsabilitat de la recomposició del capitalisme torni a recaure sobre les classes populars, és més important que mai avançar cap a un model de societat que es basi en opcions d'intervenció social, que no plantegi la gestió del que hi ha, sinó que esdevingui punt de partida per a la transformació social.

Actualment el municipalisme és a primera línia de batalla contra la crisi del Covid-19 a tots els nivells, primerament a nivell sanitari i actualment a nivell social i econòmic. És per això que és l'àmbit adequat des d'on iniciar aquests processos de transformació.

7.1. Plans de Xoc Municipal

Propostes que ha d'assumir el nostre món local de forma immediata:

1. Elaboració de plans de xoc municipals a cada municipi

2. Mobilitzar i redistribuir tots els recursos econòmics possibles (adaptar Pressupostos Municipals, modificacions de crèdit i injectar tot el superàvit possible de romanents 2019 a mesures socials)

3. Fiscalitat municipal progressiva adaptada a la nova situació d'emergència social

4. Ampliació de drets i cobertura socioeconòmica (modificació de les bases de les ajudes socials per ampliar a tots els afectats Covid-19, Renda Mínima Municipal, targeta moneder municipal)

5. No pagament dels subministraments a grans empreses, com a mesura immediata de disponibilitat econòmica.

Per altra banda hi ha un seguit de propostes des del món local cap a les altres institucions, per tal que s'apliquin de forma urgent i que considerem essencials per poder elaborar i desplegar de veritat plans de xoc municipals. Són:

1. Moratòria pagament del deute i diners cap al pla de xoc (Govern i estat)
2. Derogació LRSAL (Estat). Derogació completa, ni reforma ni modificació.
3. Injecció econòmica als ajuntaments, evitant l'endeutament (Govern i Estat)
4. Renda garantida de ciutadania (Parlament)

5. Facilitar la gestió pública i els processos d'internalització –a nivell municipal– de serveis essencials com per exemple les residències (que passin a gestió 100% pública) (Parlament)

7.2. Mesures per àmbits

7.2.1. Gestió municipal

– Realitzar immediatament modificacions de crèdit als pressupostos per prioritzar la inversió en les persones (ajudes i ocupació) en lloc de la inversió en materials i grans obres.

– Estudiar pròrrogues i modificacions dins el calendari fiscal per intentar oxigenar les economies familiars.

– Moratòria en el pagament dels rebuts de gestió i cobrament municipal (aigua, escombraries).

– Impostos de vehicles: suspendre l'impost en els que són vehicles empresarials.

– Recaptació: estudiar mesures polítiques de redistribució de riquesa.

– Rebaixar el preu del transport públic 2020

– Impostos i taxes: Prolongar el termini pel seu pagament o bonificar alguns impostos (IBI, escombraries), així com exonerar les taxes dels serveis que no es realitzen (Llars d'infants, escola de música...)

– Ajust de les quotes de menjador, tallers i extraescolars que ja s'han pagat i que no s'hagin gaudit pels infants.

– Gratuïtat aparcaments públics i zones blaves.

– Revisar el servei d'aigües i, en el cas que sigui municipal, adequar les quotes a la nova situació de confinament i a l'etapa post Covid-19. Prohibició dels talls en tots els casos.

7.2.2. Economia

– Dissenyar línies de suport econòmic, per fer front a les situacions urgents que queden desateses pels ajuts existents: prestació d'atur, prestació no contributiva, renda garantida de ciutadania.

– Destinar el 20% del superàvit corresponent a l'any 2019 a les despeses de xoc social necessàries. (Article 20 del Reial Decret llei 11/2020)

– Reestructurar el pressupost per prioritzar mesures de xoc social i garantir els serveis i drets bàsics a les persones. (Revisar LRSAL i accés als romanents).

– Estructurar el pressupost en funció de la realitat que ens deixi aquest episodi, tant pel que fa a ingressos com despeses. Prioritzar les persones.

– Exoneració del pagament de la taxa d'ocupació de terrasses i les escombraries per aquells negocis que s'han vist obligats a tancar.

– No pagament dels subministres per part de l'ajuntament, tenint en compte que no poden tallar als usuaris pobresa energètica.

7.2.3. *Laboral*

- Oferir assessorament laboral, en varies línies (autònoms per les línies d'ajuts per a les persones treballadores autònomes afectades econòmicament pel coronavirus que s'han obert des de la Generalitat / laboral i sindical als treballadors, amb especial atenció als treballadors transfronterers).
- Llistar empreses que han fet un ERTO al municipi i oferir una línia d'ajudes municipals per complementar el sou dels treballadors.
- Garantir que les empreses municipals no faci cap ERTO als seus treballadors ni tampoc les subcontractades.
- Promoure l'organització del sector de treballadores de la llar, amb la creació d'una cooperativa en aquest àmbit.
- Preveure un programa d'activitats socioeducatives gratuïtes durant l'època estival prioritzant la contractació d'educadors i monitors que hagin patit ERTOS i/o acomiadaments durant la crisi sanitària.
- Garantir que cap treballador públic d'empreses externalitzades perdi la seva feina mitjançant el pagament per endavant de les factures, en cas d'acomiadament retirar aquests pagaments com a mesura de pressió.
- Denunciar a inspecció de treball a aquelles empreses que no compleixen amb els requisits de seguretat, higiene i material necessari per fer front al Covid-19.

7.2.4. *Habitatge*

- Lloguer (habitatge, comercial i aparcaments) Propietat de l'ajuntament no cobrar el lloguer aquest temps d'estat d'alarma i estudiar escenari post-confinament.
- Incentivar polítiques compra habitatge per adquirir habitatge públic
- Estudiar una bonificació a l'IBI al % que es queda l'ajuntament per aquest propietaris
- Moratòria del cobrament del lloguer dels habitatges del parc públic municipal.
- Reforçar l'Oficina Municipal d'Habitatge per donar suport a la presentació de sol·licituds d'ajuts econòmics d'especial urgència per fer front als deutes derivats del lloguer o hipoteca.
- Posar a disposició de la ciutadania, des de l'Oficina Local d'Habitatge, un servei de mediació entre propietari i llogater en cas d'impagament.
- Obligar als bancs que retornin els diners mitjançant pisos i amb valoracions fetes des del sector públic.
- Exoneració del pagament de la renda en els habitatges municipals.

7.2.5. *Serveis socials*

- Coordinació i suport als serveis d'atenció a persones que hi ha al municipi: Llar d'avis, Residències, CAP, Hospital. Garantir l'acompanyament, cures i alimentació a persones amb risc o necessitats específiques de salut (salut mental, dependència...).
- Garantir i, per tant, potser incrementar els professionals per atendre les múltiples demandes, fet que podria passar per posar més professionals als Serveis Bàsics d'Atenció Social.
- Incrementar les places als serveis d'intervenció especialitzada i comunitària adreçades a infants, adolescents i joves: centres oberts, espais joves, programes de suport escolar, programes de suport a l'acompanyament familiar als processos de socialització dels infants. Cal poder doblar el nombre de places als centres oberts que ja, abans del Covid19 eren insuficients, per tal d'oferir espais socioeducatius i de suport a les famílies.
- Pla de reforç dels serveis socials municipals (priorització línies estratègiques, professionals, recursos...) per afrontar la sortida d'aquesta crisi i les dificultats que generarà a la població. Treball comunitari a llarg termini per garantir la cohesió social i la igualtat d'oportunitats. Reforçar serveis socials mitjançant la contractació de professionals d'urgència per evitar persones desateses.

- Assistència telefònica a les persones soles. Incrementar el seguiment i les trucades a les persones que es troben en situació d'especial vulnerabilitat.
- Atenció a les persones sense sostre.
- Incrementar els recursos de formació laboral i ocupacional, especialment per a joves.
- Reforçar els programes d'acompanyament psicològic als processos de crisi generades pel confinament i pel post confinament
- Preveure els recursos per l'increment de les situacions de violència masclista, intrafamiliar durant aquests període de confinament. S'haurà de fer un esforç per fer la intervenció en el medi necessària i la corresponent derivació a serveis com l'EAIA, la Casa d'Infants o a la DGAIA, dels casos que es troben en situació de més risc.
 - Reforç dels programes específics per a gent gran que sortiran d'aquesta crisi encara més tocats a nivell personal.
 - Reforç dels menjadors socials per a gent gran.
 - Ampliar els recursos destinats al SIAD, teràpia familiar i suport a la infància en previsió d'un repunt de casos que necessiti intervenció durant els pròxims mesos.
 - Serveis funeraris. Garantir que s'acompleixen les mesures de topall de preus públics que ha posat en marxa la Generalitat per als enterraments i incineracions. El topall màxim marcat per la Generalitat és de 2000-2500 €, IVA no inclòs. Tendir a topalls aproximats d'uns 1300 € per enterraments i uns 1700 € per incineració.

7.2.6. Sanitat i salut

- Estudiar la viabilitat de la municipalització de les residències de gent gran del municipi.
- Potenciar l'assistència domiciliaria ara en temps del Covid per no col·lapsar els CAP's.
- Garantir suport psicològic a les treballadores dels centres geriàtrics, centres sanitaris, serveis d'atenció a casos de violència i, en general, a totes les treballadores de serveis d'acompanyament de persones.
 - Posar a disposició de la salut pública tota salut privada que hi ha als municipis.
 - Creació de «Taula per salut de municipi» per dur a terme:
 - l'anàlisi dels recursos de salut i sociosanitaris del municipi, de qui són (públics o privats), com han funcionat.
 - un treball polític continuat per un sistema sanitari i sociosanitari 100% públic.
 - un diagnòstic de salut barri a barri (va ser una mesura que el seu dia va dur a terme el psuc a nou barris, hi ha diversos exemples sobre com treballar-ho) Perimetrar l'envelliment de la població, el tipus d'alimentació, l'estrès, treballs, ritmes de vida.
 - pla de promoció de la salut i prevenció de la malaltia amb la voluntat que siguin els serveis públics sanitaris qui l'implantin.

7.2.7. Educació

- Casals d'Estiu, ampliació de projectes i de beques. Especialment l'oferta de l'agost: preveure activitats educatives gratuïtes a desenvolupar durant l'època estival per cobrir les mancances del confinament.
- Garantir punts d'accés a internet per assegurar que tots els alumnes puguin realitzar les classes a distància (wifi al poble en certes hores o aconseguir l'aportació wifi) així com mobilitzar el material didàctic.

7.2.8. Cultura

- Que l'Ajuntament aprofiti Sant Jordi per regalar un lot de llibres a totes les famílies que tenen beques menjador.
- Garantir la continuïtat de les partides de cultura.
- Incentivar les companyies locals per a la creació de nous espectacles/disc amb col·laboracions econòmiques, cessió d'espais i personal.

– Cap dia sense cultura i recol·locar tots els concerts i actes previstos durant els dies de tancament.

– Pagar totes les factures pendents a artistes i músics de forma immediata i tendir a reagendar les actuacions previstes i no suspendre-les. Seguir mesures del Sindicat de Músics Activistes de Catalunya (SMAC).

7.2.9. Sobirania alimentària

– Enfortir el banc d'aliments tot prioritzant productes de proximitat.

– Impulsar una plataforma online pública de venda i distribució que pugui ser útil pel petit comerç i de proximitat

– Que la xarxa de Centres Cívics estimuli sistemes d'intercanvi de béns i serveis que permetin afrontar les necessitats dels ciutadans a través de formes cooperadores que s'allunyin d'allò estrictament basat en la transacció econòmica.

– Utilitzar el consum de proximitat per les compres públiques d'aliments (per exemple en els menjadors d'escoles bressol posar el tema de la proximitat com a requisit per les empreses que licitin).

– Beques menjador, garantir el repartiment de les targetes moneder, distribució del menjar a domicili mitjançant carmanyoles... així com garantir el servei durant la setmana santa.

– Garantir la reobertura de mercats de proximitat no sedentaris, de pagès de proximitat, etc. tenint en compte les mesures de protecció marcades per Protecció Civil i tal com recomana la resolució SLT/720/2020.

8. Esport

L'impacte del coronavirus en el sector esportiu ha estat demolidor. S'han perdut ingressos i llocs de treball, entre moltes altres afectacions. Durant el confinament, set de cada 10 treballadores s'han vist afectades per un EERTO; i en el seu conjunt, el sector deixarà d'aportar gairebé 1.000 milions d'euros. A més, tres de cada 10 treballadors podrien perdre la feina.

Durant tota aquesta crisi, el sector esportiu ha actuat amb responsabilitat i prudència, adoptant mesures de prevenció en els equipaments que en moltes ocasions han anat més enllà de les pròpiament exigides pel Govern. Tota l'activitat esportiva que es desenvolupa avui a Catalunya ho fa d'acord amb protocols específics per modalitat i instal·lació, amb limitacions d'aforament, amb control d'accessos i traçabilitat dels practicants, sota gestió de grups estables i en condicions de total higiene i desinfecció.

– Una Taula sectorial amb els departaments implicats en la contenció de la pandèmia.

– El consens per a l'elaboració d'un pla de contingència.

– La realització de cribratge amb proves PCR en el sector esportiu.

– Un pla de mesures per a la recuperació així com un Fons de rescat.

Foment de l'esport popular, formatiu i de base, mitjançant:

– Recuperació de la seva activitat de forma segura

– Atorgar ajudes directes a entitats del sector esportiu per fer front als pagaments de despesa fixa durant l'any 2020, per import equivalent al percentatge de pèrdues acreditables respecte al mateix període en l'exercici 2019.

– Municipalització de serveis esportius

– Fons municipal per a la garantia de la praxi de l'esport i per a la sostenibilitat de les entitats i instal·lacions esportives.

9. Disposició final

El Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat desenvoluparan totes les iniciatives legislatives i normatives, i aplicaran i executaran totes les mesures i actuacions necessàries per a la realització d'aquestes propostes, incloses aquelles que requereixin la transformació o superació de l'actual marc jurídic-polític constituï-

nal i estatutari, sense que puguin ni hagin de renunciar a la sobirania necessària per a la seva realització efectiva.

El ple assoliment d'aquests objectius és inseparable de l'assoliment de les sobiranes democràtiques necessàries per a fer-los possibles, ateses les restriccions establertes i imposades per l'actual marc jurídic-polític i pel sistema econòmic de l'Estat Espanyol, i per tant de l'exercici de l'autodeterminació i la construcció de la república catalana. Davant les diverses crisis que ha estat travessant l'Estat Espanyol, territorial, democràtica, econòmica i social, l'aposta per la recomposició del sistema sense canvis estructurals, cal que sigui confrontada mitjançant l'aposta per la deconstrucció del Règim del 78.

L'assoliment d'aquests objectius i propostes és també indestriable de la fi i reversió de la repressió sobre l'exercici dels drets socials, civils i polítics.

6.2. Propostes de conclusions presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem (reg. 88253)

Introducció

Des del passat mes de juliol la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reacció Socials i Econòmiques ha vingut treballant amb l'objectiu de proposar i acordar mesures socials i econòmiques per impulsar la sortida de la crisi pro-vocada per la pandèmia, recollint les aportacions realitzades per organitzacions i entitats social. Aquest treball ha permès arribar a un acord sobre les mesures a plantejar.

El Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem hem cregut necessari plantejar un seguit de propostes pròpies que creiem imprescindibles perquè Catalunya pugui afrontar la sortida de la crisi i el procés de reconstrucció en benefici de la majoria de la societat, afrontant els grans reptes de present i futur que tenim com a país.

Conclusió 1. En l'àmbit econòmic

La contracció econòmica brutal, provocada pels efectes de la pandèmia, té greus impactes en la vida, i les expectatives vitals de milers de persones que tenen greus dificultats d'arribar a final de mes, en un context econòmic feble, marcat per l'anterior crisi econòmica, que ha provocat que en la darrera dècada hagi augmentat de manera significativa la desigualtat, principalment a causa d'un model laboral basat en la precarietat i en els baixos salaris, i en una estratègia de sortida de la crisi financera basada en la devaluació salarial interna i en les polítiques d'austeritat i retallades de la inversió pública i la despesa social.

El nou marc econòmic aprovat per la UE i el Govern de l'Estat permet a la Generalitat posar en marxa mesures reals a curt termini de suport als sectors més afectats per les restriccions i al mateix temps, a través d'un veritable diàleg social i amb els grups parlamentaris, debatre, proposar i prioritzar els projectes que s'han d'acollir als fons europeus, orientats a l'impuls de la cohesió social i d'una nova reindustrialització verda que creï llocs de treball de qualitat.

a) Constatar que les mesures del Govern de protecció dels sectors afectats per la pandèmia i les mesures de restricció han estat inconnexes e insuficients i mancades de planificació, com posa en evidència la mala gestió en els cas de les ajudes als autònoms. És imprescindible un Pla de recuperació econòmica coherent i suficient.

b) Impuls de la despesa pública de la Generalitat arribant a un mínim de l'1% de dèficit en l'any 2020, fet que suposaria una mobilització d'entre 600 i 800 € addicionals.

c) Rellançar el pacte nacional per la indústria, amb els recursos necessaris per posar fre a la pèrdua del teixit industrial a Catalunya.

d) Impulsar una aliança estratègica amb País Valencià i Balears amb l'objectiu de negociar un nou sistema de finançament autonòmic caducat des del 2014.

e) Impulsar al Consejo de Política Fiscal i Financiera, una reforma fiscal per establir un terra fiscal al conjunt de CCAA, per evitar el «dumping» fiscal de la Comunitat de Madrid.

f) En un context d'emergència climàtica, prioritzar la inversió pública en mesures que permetin afrontar la transició ecològica justa, en la línia de les prioritats marcades en els Fons Europeus de Recuperació Next Generation UE.

g) Apostar per una fiscalitat justa, que permeti redistribuir la riquesa i dotar el serveis públics dels recursos necessaris per garantir-ne l'accés universal i la igualtat d'oportunitats.

Conclusió 2. En l'àmbit de la salut

La pandèmia ha evidenciat que el sistema sanitari català estava, encara, afeblit per les retallades. I també que no hi ha res que protegeixi millor la vida i respongui amb més eficàcia en moments de crisi que la sanitat pública i els i les seves professionals.

Per tot plegat, la crisi ha de suposar, especialment en l'àmbit sanitari, una gran oportunitat de canvi. Un canvi que és possible i que és volgut, per un ampli consens social i polític. Però que no pot basar-se en un «més del ma-teix» però amb més recursos. Sinó en una veritable transformació del sistema sanitari català per a eliminar les debilitats del sistema, entre altres revisar totes les externalitats existents a proveïdors privats, que distorsionen el sistema en introduir la mercantilització i l'ànim de lucre en una sanitat que hauria de ser de gestió directa pública i, en tot cas, amb la participació d'entitat sense ànim de lucre.

La nostra opció és la de la transformació amb canvis estructurals en tots aquests àmbits, a través d'un pacte dels grans consensos, un Pacte Nacional de Salut, per a transitar cap a un veritable Sistema Nacional de Salut.

a) Revisar totes les externalitzacions existents a proveïdors privats amb ànim de lucre. Planificant la recuperació dels serveis via mitjans propis o absorció via ICS.

b) Incloure en el replantejament del sistema de salut els serveis sanitaris d'emergència gestionats pel SEM, de forma coherent i complementària amb la resta del sistema, prioritzant la gestió pública i la millora de les condicions laborals d'aquest sector.

Conclusió 3. En l'àmbit dels drets socials

La crisi sanitària de la Covid-19 ha posat en evidència la situació d'afebliment que pateix el nostre sistema de protecció social, ja de per si insuficient en comparació amb els sistemes de protecció social dels països més avançats d'Europa. Les polítiques de protecció a Catalunya sempre han estat febles, però havien quedat especialment afeblides per les retallades de la darrera dècada de domini de les polítiques neoliberals.

La desigualtat, la precarietat, el risc de pobresa, les situacions de pobresa extrema ja existien als nostres pobles i ciutats abans del coronavirus. Però la nova crisi ho està engrandint.

És per això que ara més que mai, necessitem fer una aposta per una reconstrucció econòmica del país basada en la justícia social i l'enfortiment del sistema de protecció, que combati les desigualtats i promogui la corresponsabilitat entre tots els actors socials.

Una de les qüestions que cal resoldre és la mercantilització del sistema de protecció socials, amb serveis gestionats amb ànim de lucre que han de ser gestionat de forma directa per les administracions públiques i concertades amb entitats sense ànim de lucre, així com incrementar els ràtios de i les professionals.

a) Revisar totes les externalitzacions dels serveis socials gestionats per empreses amb ànim de lucre amb l'objectiu que els esmentats serveis passin a ser gestions directament per les administracions o concertades amb entitats sense ànim de lucre.

b) Modificar la Llei de la Renda Garantida incrementant la percepció per membre extra de la unitat familiar fins als 200 €, com a mesura urgent i eficient per a reduir la pobresa infantil a Catalunya.

c) Canviar el model residencial mercantilitzat de macrocentres i de serveis d'atenció de dependència, prioritzant la gestió directa i un model de concertació que garanteixi que no es promou amb diners públics el negoci privat amb la cura de les persones.

d) Prioritzar pressupostàriament els increments de ràtios i de professionals, i les seves condicions laborals, tant en els serveis socials bàsics com en els serveis socials especialitzats.

Conclusió 4. En l'àmbit del món local

El món local viu segurament el seu moment més crític des de la seva recuperació democràtica, ara fa més de 40 anys. La pandèmia mundial de la Covid-19 i la crisi econòmica no només han tingut un gran impacte social, laboral i econòmic sinó que estan generant moments de gran incertesa social i econòmica.

Les conseqüències socials, laborals i assistencials d'aquest escenari han estat afrontades en primer terme pel món local. El municipalisme ha estat sens dubte el dic de contenció de la pandèmia i ha estat un lleial col·laborador en l'aplicació de les mesures aprovades tant amb la Generalitat de Catalunya com amb l'Estat.

Tanmateix, la realitat del món local no ha canviat. La situació d'infrafinançament, falta de competències i de recursos propis o la inexistència d'una coordinació i cooperació real entre els ens locals i la resta d'administracions agreuja encara més l'impacte de la Covid-19 en els nostres ajuntaments. Es per això que, entre altres mesures, els ens locals han de participar i participar dels recursos que l'Estat ha transferit i transferirà a la Generalitat per la gestió de l'emergència social i econòmica provocada per la pandèmia.

Revisar

a) El ens locals han de compartir i participar dels recursos extraordinaris de reconstrucció transferits per part del Govern de l'Estat i de la Unió Europea.

– Fons de finançament d'ajudes destinades a garantir el dret bàsic d'alimentació de nens i nenes en situació de vulnerabilitat.

– Fons Social Extraordinari per fer front a situacions derivades de la Covid-19.

– Fons Covid-19. Catalunya rebrà al voltant de 3.400 milions d'euros, destinats sobretot a despesa sanitària i educativa i per a la compensació en la reducció d'ingressos.

b) Instar el Govern de la Generalitat de Catalunya ha augmentar el Fons Extraordinari anunciat amb una quantitat mínima de 150 milions d'euros l'any 2020 i la mateixa quantitat per a l'any 2021, amb l'objectiu de donar resposta, des de l'administració més propera al ciutadà, a les mesures necessàries per reactivar les economies locals i atendre les noves necessitats socials que ha generat la pandèmia

c) És necessari derogar la LRSAL a les Corts Generals.

Conclusió 5. En l'àmbit de la cultura

El sector de la cultura ha estat i és un dels més castigats per la crisi sanitària de la Covid-19. No només per l'impacte sanitari en ell mateix, sinó també per les mesures restrictives que el Govern de la Generalitat ha posat en marxa per contenir la propagació del virus. Tancament de teatres, cinemes, limitació d'aforaments, sales de concerts tancades, arts escèniques, etcètera...

Aquestes mesures han posat de manifest de manera cruenta i evident el que ja se sabia però tothom mirava a un altre costat: un sector intermitent i molt precaritzat. En conseqüència milers de creadores, tècniques, actors i actrius estan en una situació difícil, fins el punt de portar prop de sis mesos sense ingressos.

Pel que fa a la resposta del Govern de la Generalitat, ha posat de manifest tres elements: desconeixement absolut de com funciona el sector, habilitant ajudes i subvencions sense arribar als destinataris que ho necessiten i una inoperància e ineficiència alarmant a l'hora d'habilitar aquests ajuts.

a) Implantar el Xec Cultural per a persones i famílies amb pocs ingressos i les que han estat castigades per la crisi del Covid-19, per accedir a esdeveniments, espectacles i institucions culturals.

b) Suprimir les subcontractacions en precari, externalitzades, en els equipaments públics o sustentats amb recursos de la Generalitat.

c) Afegir l'obligació de respectar els drets laborals i les equiparacions sala-rials en tots els concursos públics, participats o de titularitat de la Generalitat.

Conclusió 6. Conclusions finals

Finalment proposem les següents conclusions finals sobre l'orientació general que a Catalunya ha de tenir el procés de sortida de la crisi i de reconstrucció.

El Parlament de Catalunya constata que:

a) Cal donar prioritat a les polítiques socials, ambientals i feministes. L'increment de les desigualtats socials, la destrucció d'ocupació i de teixit productiu fan més necessari que mai prioritzar polítiques públiques per garantir els drets socials, reduir les desigualtats i la pobresa, redistribuir la riquesa, donar resposta a l'emergència climàtica amb un Green New Deal per descarbonitzar i modernitzar l'economia i impulsar l'agenda feminista per acabar amb tot tipus de desigualtats. Per assolir aquests objectius cal, també, millorar l'autogovern de Catalunya i el seu finançament.

b) Cal el lideratge del sector públic. Aquesta crisi ha posat en evidència, encara més, el fracàs de les polítiques neoliberals d'afeblir els serveis públics i mercantilitzar tots els aspectes de la vida. El sector públic amb un important increment de la despesa ha de ser el motor de la sortida de la crisi, evitant la destrucció de teixit productiu i d'ocupació. Cal també enfortir l'economia social i cooperativa. És necessari un sistema fiscal realment progressiu on les rendes més altes i les activitats contaminants contribueixin més i combatre amb eficàcia tot tipus de frau fiscal.

c) Cal impulsar la cooperació i no la confrontació. Per a fer front als reptes que té el país no és possible fer-ho només des del Govern:

– És imprescindible impulsar el diàleg social amb els sindicats i les patronals, l'acord amb els ajuntaments i el diàleg i l'acord amb el con-junt de les forces polítiques.

– Així mateix cal impulsar la cooperació amb el Govern de l'Estat per fer front a la pandèmia i per a la gestió dels Fons europeus de recuperació.

6.3. Propostes de conclusions presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, pel Grup Parlamentari Republicà, pel Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya (reg. 88256)

Introducció

El 7 de juliol d'enguany es va constituir la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques, un acord pres de manera unànime per tots els grups parlamentaris de la Cambra.

La Comissió va acordar un seguit de compareixences per tal de generar un diàleg sincer amb agents socials, cívics, econòmics, i el món local amb l'objectiu de proposar polítiques a desenvolupar així com canvis legislatius per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica després de la pandèmia provocada per la Covid-19.

Un altre dels acords que es va prendre en el si de la comissió fa referència a la necessitat de dividir els treballs en dues fases: la primera per a establir mesures a

curt termini, i la segona amb respostes a mig i llarg termini. El fet que estem a les acaballes de la legislatura va portar-nos a aquest plantejament ja que es feia inviable abordar la globalitat de la situació i les respostes necessàries.

La crisi sanitària que estem patint ha provocat greus conseqüències socials i econòmiques sobre les que cal actuar de manera contundent des de tots els governs, local, autonòmic, estatal i europeu, per tal d'evitar conjuntament que aquesta crisi provoqui una situació encara pitjor durant els propers mesos.

Davant aquesta situació extrema, sis grups parlamentaris hem cregut oportú acordar, de manera conjunta, les conclusions per a la primera fase de la reconstrucció i reactivació socials i econòmiques. Creiem que és en aquests moments quan el diàleg i els acords és fan més necessaris que mai.

Per tant, a continuació trobarem les conclusions dels grups parlamentaris següents:

- Grup parlamentari de Ciutadans
- Grup parlamentari de Junts per Catalunya
- Grup parlamentari Republicà
- Grup parlamentari Socialistes-Units per avançar
- Grup parlamentari de Catalunya en Comú-Podem
- Grup parlamentari del Partit Popular

A. Economia i treball

1. Modificar les condicions dels avals i préstecs de l'ICF per tal que les carències siguin de 2 anys i s'allarguin els terminis d'amortització.

2. Millorar i augmentar la liquiditat de les empreses a través del pagament de les factures pendents amb proveïdors, així com amb l'ajornament de determinats impostos.

3. Aprovar una línia d'ajuts directes, àgils i justos per als autònoms.

4. Continuar aprovant plans de xoc amb ajuts directes als sectors econòmics més afectats pel tancament d'activitat: restauració, turisme, comerç, marxants, firaires, oci nocturn, lleure, cultura i esports.

5. En relació al sector turístic, demanar a l'Estat l'ampliació del programa de l'IMSERSO per aquest exercici i definir un IMSERSO EUROPEU que permeti aprofundir en les relacions entre europeus.

6. Aprovar un Pla per a afavorir la digitalització de les empreses (comerç, turisme, indústria 4.0, digitalització de l'administració i lluita contra les bretxes digitals territorials, per renda)

7. Actualitzar el Pla nacional per a la Indústria que caldrà signar l'any 2021 i augmentar el pressupost de manera considerable.

8. Finalitzar el desplegament de la fibra òptica per tot Catalunya arribant a tots els municipis per permetre'ls la connexió a infraestructures i serveis públics del país, facilitant el desplegament de nous serveis.

9. Promoure la mediació i altres mesures de resolució dels conflictes derivats de l'impacte de la Covid en el món empresarial com a mecanisme per reduir la litigiositat i la congestió de l'administració de justícia.

10. Promoure l'oficina de la segona oportunitat, com a mitjà per evitar que ningú, ciutadans, autònoms, petits empresaris, quedin enrere i aconseguen seguir vinculats al teixit productiu i ser ciutadans actius, protagonistes de la reconstrucció.

11. Transició energètica amb els criteris de generació de proximitat i garantir equilibri entre producció energètica i terrenys agraris de qualitat. Abordar programes de rehabilitació energètica d'edificis (+ producció verda i reducció de despesa energètica).

12. Demanar a l'Estat que mantingui el màxim de temps possible els ERTOS com a garantia pels treballadors/es.

B. Salut

Finançament del sistema sanitari públic

13. Seguir enfortint el sistema sanitari públic, universal i de qualitat, invertint en les persones, infraestructures i tecnologia que garanteixin el dret a la salut universal. Constatant la necessitat d'un millor finançament de la sanitat, aprofitant també els fons europeus, fixant un sòl del 7% del PIB, assolit de forma progressiva en un màxim de 3 anys (amb almenys 25% destinat a l'atenció primària i un 3% a la salut pública).

14. Posar en marxa accions intersectorials i des de tots els àmbits de govern per millorar la salut de la població i disminuir les desigualtats en salut, com per exemple amb les polítiques de reducció de la pobresa o contra la contaminació. I establir per normativa l'avaluació sistemàtica de l'impacte en salut de totes les polítiques.

Professionals

15. Redefinir les polítiques de professionals, reduint l'eventualitat (fins al 10%) i precarietat laboral, conciliació familiar i redefinint els rols de les diferents professions, reconeixent especialitats i capacitats d'infermeria, auxiliars i ampliar el nombre de noves professions i el reconeixement de la fisioteràpia. I potenciant el treball interdisciplinari, amb especial atenció a la cronicitat i la salut pública.

16. Revisar i millorar els salaris i condicions laborals, actualitzar les taules salarials i ampliar plantilles (en tots els nivells assistencials, i especialment a l'atenció primària i comunitària i la professió infermera) buscant equiparació de ràtios i retribucions amb altres països europeus, per evitar la fuga i retenir talent.

17. Consensuar els objectius anuals i les retribucions que hi van associades, per afavorir la qualitat i eficiència per sobre de criteris econòmics.

18. Revisar l'oferta de places universitàries i adequar-la a les necessitats de demanda creixents. Seguir promovent la revisió dels plans d'estudis amb una visió humanitzadora i de la formació continuada. I modificar els criteris d'acreditació del professorat universitari, per valoritzar l'experiència professional en el camp de la salut.

Accessibilitat

19. Reduir les llistes d'espera quirúrgiques i les proves diagnòstiques, molt especialment el temps d'espera per a una visita a l'atenció primària.

20. Millorar la capacitat de la xarxa d'atenció a la salut mental i les addiccions: integrada a l'atenció primària i coordinada amb els diferents sectors; amb una xarxa d'atenció especialitzada; integral, equitativa i de qualitat; i que tingui els recursos suficients per a garantir una cartera de serveis que inclogui atenció, rehabilitació i reducció de danys amb dotacions de professionals ajustades a les desigualtats socials i a la complexitat de la població atesa.

Integració salut-social

21. Fer un salt important en elements reals de coordinació i integració dels sistemes social i sanitari en la seva globalitat, garantint el continu assistencial (incloses les residències). Amb sistemes de registre i informació compartits, guies conjuntes d'actuació respecte l'envelliment en solitud, les situacions d'exclusió social, addiccions o problemes de salut mental.

Governança i participació

22. Revisar l'actual model i la governança del sistema sanitari. Potenciant l'autonomia de gestió. Optant per un model de planificació, gestió i provisió públiques, prioritàriament, enfortint la xarxa de gestió directa. Amb un CatSalut que sigui govern efectiu de tot el sistema de finançament públic, amb capacitat de control presupostari, d'objectius i de circuits assistencials i clínics per a garantir equitat arreu del país i poder aplicar estratègies efectives per a eliminar el greu problema de l'lis-

tes d'espera. I amb una llei de concertació de salut que limiti i clarifiqui què es considera economia social i solidària i sense afany de lucre amb la qual poder concertar serveis en aquest sector. I que estigui basada en l'objectivitat, en dades, en el control post i la modernització tecnològica.

23. Avançar en transparència i governança participativa. Amb més participació dels equips de professionals i de la pròpia ciutadania en la planificació i decisions de gestió, i clarificant la presa de decisions. Desplegant els consells territorials de salut i ampliant la coordinació amb el món local.

Reforma de l'atenció primària

24. Iniciar una reforma estructural de l'Atenció Primària, dotant-la de pressupost i personal suficient, així com d'estructures de gestió pròpies, per a:

1. Assumir serveis que ara es presten als hospitals i poden ser més efectius a la Primària (hospitalització a domicili, hospitals de dia, especialitats actualment doblades...)

2. Assumir l'atenció a la salut integral dels residents a les Residències geriàtriques del seu territori

3. Recuperar el servei de rehabilitació ambulatoria i domiciliària del territori, ara externalitzat

4. Millorar la coordinació tant de gestió, com d'informació, com clínica amb els hospitals del territori

5. Reforçar el treball en xarxa amb Salut Pública i amb Serveis Socials al territori, així com amb el servei de SAD

6. Reobrir els serveis assistencial del territori, d'atenció continuada, tancats temporalment durant la pandèmia i que permeten tenir circuits Covid i no Covid.

25. Realitzar inversions que s'han retardat durant anys i actualitzar equips i instal·lacions i infraestructures, amb la necessària renovació tecnològica, i l'aposta per la digitalització. I focalitzar sobre les inversions i necessitats d'un sistema de salut que sigui capaç de donar resposta a llarg termini i a curt termini i que els recursos econòmics, no només vagin als serveis, sinó a recompondre els tres pilars fonamentals: finançament, recursos humans i governança.

Salut pública

26. Fer una aposta decidida per la Salut Pública, com a eina de prevenció, i seguiment, reforçant l'Agència de Salut Pública.

Recerca

27. Implementar un pla pel foment de la recerca i la docència en salut, amb increment de dotació pressupostària, dirigit a promoure una investigació al servei de la societat, a) que produeixi resultats d'alt valor sanitari, activitat econòmica i, en el seu cas, patents industrials; b) desenvolupada sobre principis de màxima qualitat i rigor científic, transparència, ètica i sense cap conflicte d'interès; c) que prioritzi, no només la investigació biomèdica, sinó també la investigació en ciències socials i mediambientals, i en salut pública i medicina comunitària, incloent-hi nous desafiaments com els determinants socials de la salut, el canvi climàtic, les desigualtats de gènere en salut i la sostenibilitat medi ambiental; d) i que segueixi sent un sistema altament competitiu que atreu talent i el transfereix al sistema de salut.

Garantia de drets

28. Garantir els drets de les persones. Dret a respectar l'autonomia i la llibertat individual en les decisions sanitàries.. Dret a la interrupció voluntària de l'embaràs en el sistema públic, lluita contra la violència masclista. Dret a l'atenció al patiment i tractament del dolor, al no aferrissament terapèutic i a una mort digna. Dret a la preservació de les dades personals i no cessió a entitats privades. Dret a l'eliminació de les desigualtats de gènere en salut. Dret a l'accés digital ciutadà.

Pacte nacional salut

29. Posar els fonaments d'un pacte nacional per la sanitat pública, que garanteixi el finançament suficient a partir d'impostos progressius, que aposti de forma decidida per l'atenció primària, les treballadores públiques i per la revisió dels models de governança per internalitzar els serveis i garantir-ne la prestació de qualitat a tot el territori. I que revisió els criteris de rendiment de comptes, transparència i la participació real de tots els agents d'interès.

C. Educació

Ensenyament no universitari

Marc general

30. L'alumnat, el personal docent i no docent i les famílies són els pilars fonamentals de la comunitat educativa de Catalunya. Cal garantir que tinguin les condicions idònies per desplegar la seva activitat, amb una atenció especial, en el context de pandèmia, per la seva salut, tot mantenint els centres oberts d'acord amb les recomanacions de l'autoritat sanitària.

31. Els centres docents han de rebre per part de l'Administració educativa unes directrius i un suport clars en relació amb la gestió de la pandèmia.

32. Les famílies han de rebre ajuts per poder atendre els tractaments, les convalsències i les quarantenes dels fills i filles, amb una atenció especial per a les famílies monoparentals.

33. El pressupost públic destinat a l'educació ha d'augmentar progressivament fins a arribar al 6% del PIB.

34. L'equitat ha d'estar al centre de l'educació.

35. És fonamental reduir i tancar la bretxa digital entre l'alumnat, garantint que tots els alumnes tinguin el material i la connexió necessaris per fer activitats de manera telemàtica.

36. L'abandonament escolar prematur és alt a Catalunya: cal prendre les mesures necessàries per lluitar contra l'absentisme escolar i per augmentar la taxa de graduació en educació secundària obligatòria i post obligatòria.

37. Catalunya compta amb uns nivells alts de segregació escolar. Cal seguir treballant per garantir l'equitat de tot l'alumnat i combatre els efectes que es reproduïxen com a conseqüència de la segregació social existent. Per tot això, cal aplicar els acords del pacte contra la segregació escolar amb els recursos suficients.

38. L'educació dels espais i temps no lectius ha de ser objecte d'una política pública d'equitat que connecti l'educació, l'escola, les famílies i la comunitat.

Ensenyaments, personal docent i no docent i centres educatius

39. L'educació infantil de 0 a 3 anys, entesa com una eina d'igualtat d'oportunitats, ha de ser universal.

40. Cal reduir les ràtios alumnes/professor a tots els nivells educatius. També cal augmentar la dotació de personal no docent als centres docents i el personal de suport educatiu. En aquest sentit, és important evitar el tancament de centres educatius.

41. La taxa d'interinitat entre el personal docent és altíssima, de vora el 40%, raó per la qual cal convocar immediatament els concursos-oposició necessaris per reduir-la a un nivell més raonable de l'entorn del 10%.

42. Cal reduir el cost per a l'alumne del màster d'accés a la docència.

43. L'acció tutorial i l'acció orientadora s'han de reforçar.

44. Els centres educatius han de tenir unes instal·lacions adients, garantint la supressió de barreres arquitectòniques. Els mòduls prefabricats s'han de reservar per a les situacions d'emergència i sempre per a un període de temps curt.

45. L'atenció a les necessitats educatives especials ha de ser prestada en el marc del millor interès de l'alumnat, tendint a la inclusió i alhora contemplant la possibili-

litat de ser ateses en un centre específic, sempre dins el respecte a l'elecció fonamentada del propi alumne i de la seva família.

46. Cal assegurar una adequada alimentació de l'alumnat, tot garantint en el context de pandèmia els ajuts de menjador a l'alumnat que en necessita.

47. S'ha d'impulsar la formació professional, amb un èmfasi especial per la modalitat dual.

48. Els centres de major complexitat han de rebre la màxima atenció per part de l'Administració educativa, tot mantenint-hi la sisena hora com a element d'igualtat d'oportunitats d'acord amb el principi de centres reconeguts per la llei.

49. Cal ampliar el nombre i l'import de les beques a l'ensenyament.

Ensenyament universitari

50. L'estudiantat, el personal docent i investigador (PDI) i el personal d'administració i serveis (PAS) són els pilars fonamentals de la comunitat universitària catalana. Cal garantir que tinguin les condicions adequades per desplegar la seva activitat, amb una atenció especial, en el context de pandèmia, per la seva salut, tot procurant de mantenir en la mesura del possible la docència presencial.

51. També en l'àmbit universitari, és fonamental reduir i tancar la bretxa digital entre l'alumnat, garantint que tots els alumnes tinguin el material i la connexió necessaris per fer activitats de manera telemàtica.

52. Cal compensar a les universitats amb més recursos per tal que puguin fer front a les despeses extraordinàries realitzades durant la pandèmia.

53. Cal incrementar el finançament públic que rep la universitat i s'ha de reduir l'import de les taxes universitàries per facilitar-ne l'accés i la igualtat d'oportunitats.

54. Cal facilitar el relleu generacional del personal docent i investigador (PDI) així com la reducció del percentatge de precarietat.

55. Cal ampliar el nombre i l'import de les beques universitàries, contemplant la possibilitat de convocar unes beques salari per a aquells alumnes que no puguin prescindir d'uns ingressos propis per mantenir-se mentre estudien.

56. El desenvolupament i l'aplicació efectiva del Pacte Nacional per a la Societat del Coneixement ha de ser una prioritat en els propers mesos per tal d'impulsar una estratègia compartida entre l'àmbit de l'educació superior, la recerca i la innovació, i l'economia productiva per construir la Catalunya del futur.

D. Drets socials

Model

57. Cal apostar per un model de protecció social amb reconeixement universal de drets, orientat cap a les famílies i per fer front a la pobresa, la precarietat laboral i el risc de pobresa infantil. Cal caminar cap a un model que contempli les cures com un dret col·lectiu i de bé comú i cal reforçar el tercer sector social català.

58. Fixar un sòl d'inversió social que situï a Catalunya en la mitjana de la UE i recuperar la inversió en polítiques de protecció social, complementàries i coordinades amb el sistema educatiu, sanitari i de serveis socials.

Protecció Social i Renda Garantida

59. Revisar, d'acord amb els ens locals, la Cartera de Serveis Socials i de les condicions del Contracte Programa i un mapa d'actius comunitaris que incorpori la xarxa de cures apareguda durant la pandèmia.

60. Presentar un Pla d'emergència social per revertir les conseqüències de la crisi provocada per la pandèmia, amb especial incidència dels grups de població en situació de vulnerabilitat, que entre altres inclogui convertir els programes d'ajuts excepcionals a les famílies vulnerables en ingressos mensuals via targetes moneders durant tota la durada de la crisi

61. Coordinar la llei de la Renda Garantida de Ciutadania i l'Ingrés Mínim Vital per ampliar-ne la cobertura, eliminant barreres d'accés a la població més vulnerable

i agilitant el procés, incrementant progressivament, la percepció per membre extra de la unitat familiar i afegint-hi una prestació complementària per a cobrir les despeses d'habitatge.

Infància i famílies

62. Posar la pobresa infantil al centre de la política, cal avaluar l'impacte en la infància dels fons de reconstrucció de la Covid i les polítiques de reconstrucció. Incrementar fins al 2,4% del PIB la inversió en protecció social en infància de la família. Adoptar mesures de forma transversal en tots els àmbits de l'educació, serveis socials, lleure, conciliació, salut i prioritzar, entre altres mesures: que les famílies amb infants a càrrec tinguin prioritat per accedir als habitatges socials, desplegar amb urgència i recursos el Sistema d'Intervenció Socioeducativa als municipis, promoure la coresponsabilitat en la cura dels fills i filles, impulsar campanyes per conscienciar sobre el maltractament i violència infantils i estendre el model de Casa dels Infants.

Dependència

63. Revisar el model residencial. Les residències han d'estar permanentment connectades al sistema públic de salut amb una infraestructura mèdica mínima. Cal revisar el model d'atenció per atendre les necessitats reals de les persones usuàries d'una forma integral i personalitzada, garantint la qualitat del servei.

64. Impulsar una atenció sociosanitària integrada i centrada en les persones que viuen en els seus domicilis. Orientar el model d'habitatges i residències per a persones grans o persones amb discapacitats, cap a noves fórmules el més semblants possibles a la llar. D'acord amb els ens locals impulsar els Serveis d'Atenció Domiciliària, amb més hores d'atenció, més tipologies de serveis i millors condicions laborals de les seves treballadores.

65. Cal reforçar el sistema de cures, modernitzar l'administració i agilitzar els processos de valoració de dependència. incrementar l'ocupació en l'àmbit de la dependència i les ràtios dels serveis i donar suport i tenir cura dels i les professionals d'aquest sector, millorant les seves condicions laborals facilitant la signatura del conveni català de la dependència.

Habitatge

66. Implementar mesures legislatives, fiscals i pressupostàries per garantir el dret a l'habitatge amb més inversió per a la construcció d'habitatge de protecció oficial en règim de lloguer i ampliació del parc públic per fer front a l'especulació financera i immobiliària que dificulta l'accés a un habitatge digne, segur i estable. Cal enfortir i accelerar el procés d'adjudicació de les meses d'emergència social, de forma que puguin donar resposta a l'increment de la demanda.

67. Garantir el ple compliment de les lleis aprovades pel Parlament per millorar l'accés a l'habitatge i per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica amb els recursos econòmics, tècnics i de personal necessaris, així com garantir el compliment de l'obligació d'oferir lloguer social per part dels grans tenidors.

68. Implementar d'immediat l'Estratègia Catalana per l'Abordatge del Sensellarisme aprovada l'any 2017, garantint especialment que: es desplegui una cartera de serveis per a les persones sense llar per tot el territori, seguint el model «housing first» que situa l'habitatge com a primera fase del procés d'inserció social; promoure programes Inter municipals; impulsar el desplegament de professionals de carrer i, en col·laboració amb els ens locals, tots els ajuntaments han de garantir l'empadronament actiu de tota la seva població.

Reconstrucció feminista

69. Apostar de forma decidida per les polítiques transversals amb perspectiva de gènere. Totes les polítiques públiques de la Generalitat de Catalunya s'han de fer

amb impacte de gènere per donar resposta a la situació de desigualtat i exclusió que pateixen les dones i que s'han vist agreujades amb la pandèmia. Revisar les mesures que considera la CORECO atès que no totes tenen una mirada transversal en gènere. Cal assegurar la representació de les dones amb experiència en perspectiva de gènere en els llocs de decisió de la planificació de la reconstrucció i presa de decisions en la Covid-19.

70. Executar un pla per l'ocupació femenina que actuï sobre les causes de la feminització de la pobresa i garanteixi condicions per revertir la precarietat dels sectors més altament feminitzats. Avançar en l'economia feminista de la remuneració de les cures i en projectes d'inserció laboral feministes que resolguin la bretxa salarial, horària i de pensions.

71. Revisar i millorar i plantejar polítiques reals i sostenibles per garantir els drets de les dones en situació de violències masclistes i garantir la intervenció integral i el suport a les dones, infants i adolescents en situació de violències masclistes –que es poden agreujar amb la situació actual– reforçant els recursos socials de prevenció, detecció i suport. Implementar un pla de contingència per preservar el teixit social d'atenció a les dones víctimes de violències masclistes, que està a primera línia i que ha patit un alt nivell de precarització, inestabilitat i exigències per part de l'administració.

Joves

72. Impulsar un Pla de xoc per a l'ocupació juvenil que tingui com objectiu reduir la taxa d'atur juvenil, posar fi a la precarietat laboral juvenil i que vagi acompanyat d'un impacte pressupostari, un Pla estratègic d'habitatge per a garantir la emancipació digna dels i les joves, reduir l'impacte del tancament dels centres educatius i universitats per tal d'evitar un de aprenentatge, una disminució de les qualificacions i un abandonament dels estudis.

E. Cultura

73. Augmentar fins al 2% les partides destinades a cultura del pressupost del Departament de la Generalitat.

74. Tramitar el desplegament normatiu que doni resposta a l'Acord de Govern que declara la cultura com un bé essencial, de tal manera que serveixi com a punt de partida per al projecte de llei sobre els drets culturals dels ciutadans.

75. Continuar amb el pla de rescat per a l'activitat cultural. La Covid-19 ha posat en evidència les necessitats que tenia el sector ja abans de la pandèmia. Per tant, cal d'urgència marcar una pauta d'intervenció per a persones treballadores, creadores i per empreses del sector.

76. Posar en marxa una Campanya de represa i de difusió de l'hàbit cultural per impulsar l'activitat cultural i la creació de llocs de treball dignes per les treballadores i creadores del sector.

77. Instar al Govern de l'Estat a que reconegui la intermitència laboral i posi en marxa un sistema de prestacions per a treballadores intermitents i discontinus del sector cultural. I vetllar per les bones practiques i les disfuncions contractuals.

78. Incentivar el programa, i reprogramar, des dels ajuntaments i administracions i en espais públics, sempre i quan sigui inevitable realitzar els esdeveniments via presencial o telemàtica.

79. Instar als Governos de l'Estat i al Generalitat per tal que aprovin els corresponents Estatuts de l'artista, en el marc de les seves competències.

80. Augmentar en la cultura paritària i la cultura sota la perspectiva de gènere en cultura.

81. Aprovar i establir sistemes d'incentius fiscals i de mecenatge cultural, lingüístic i associatiu.

82. Reprendre el paper de motor de l'audiovisual i de lideratge que la CCMA ha de tenir.

F. Món local

83. Aprovació d'un Pla de xoc econòmic i social pels ajuntaments amb una línia d'ajuts municipals extraordinaris per a atendre projectes i necessitats derivades de la crisi Covid 19 amb un Fons de Rescat extraordinari per a la reconstrucció social i econòmica dotat amb 500M€ i tenint en compte que els efectes de la pandèmia es mantindran en successius anys cal seguir dotant de recursos aquest fons extraordinari per als propers anys que permeti compensar els ajuntaments per les despeses derivades de la pandèmia.

84. Augmentar la convocatòria del PUOSC per activar la inversió pública des dels municipis

85. Ampliar els recursos provinents del Fons de Cooperació local fins als 200M€.

86. Garantir quan correspongui el pagament immediatament els fons FEDER als ajuntaments i centres de recerca.

87. Assegurar els recursos necessaris per continuar donant el servei de l'educació de 0 a 3 anys per evitar que la crisi socioeconòmica provocada per la Covid, i que això es tradueixi en una pèrdua d'oportunitats educatives per als infants de famílies vulnerables.

88. Establir un mecanisme (comissió món local + Generalitat) per a coordinar amb el Govern de l'Estat els projectes que la Generalitat proposi presentar als Fons Europeus de Reconstrucció «Next Generation», per tal que els ajuntaments tinguin un paper que els hi pertoca tenint en compte que la incidència a les ciutats serà molt alta i caldrà tenir en compte les especificitat territorials.

89. Proposem dotar efectivament dels recursos necessaris per assumir de forma efectiva les competències del Govern de la Generalitat que tenen afectació directa sobre els municipis.

90. El Govern de l'Estat ha procedit a la modificació de les regles fiscals que regulen les finances locals, i ha permès la flexibilització de les regles de despesa, i la utilització del superàvit del 2019 i dels romanents acumulats per reactivar l'economia dels municipis, cal seguir mantenint aquesta regulació en vigor en els propers anys per a poder dotar als ens locals de les eines que els permetin disposar de recursos per a fer polítiques destinades als efectes socials i econòmics del Covid 19.

91. Estudiar Reformes legislatives per reforçar l'autonomia i responsabilitat local. Cal que els ajuntaments tinguin més autonomia i capacitat financera per tal de poder assolir una recuperació més justa i actuar davant d'aquesta crisi. Cal aprovar una llei de Governos locals i una llei de finances locals, tal i com estableix l'Estatut. I reformar la Llei de Bases de Règim Local de l'Estat per adaptar-la als temps i a les necessitats actuals.

92. Treballar en el grup de desconfinament local per a facilitar recursos econòmics als ajuntaments per fer front a l'aplicació de nous protocols de seguretat (que generen noves despeses no previstes entre elles les desinfeccions d'espais i equipaments públics, l'ampliació de serveis de recollida d'escombraries i neteges extraordinàries) per reprendre la nova normalitat i reobrir serveis a la ciutadania (escoles bressol, centres escolars, instal·lacions esportives i de lleure, casals d'estiu, les platges

93. Un Pla interdepartamental d'impuls contra el despoblament del país.

94. Crear una Comissió Permanent entre la Generalitat de Catalunya i els ens del món local sobre les mesures i projectes orientats a la reconstrucció social verda

95. Habilitar un Pla de liquiditat extraordinari per als ens locals al marge dels Fons de Cooperació Local i destinat a la recuperació social i econòmica dels municipis atenent a les seves singularitats: nombre de població, col·lectius amb risc d'exclusió, impacte de l'emergència sanitària, destrucció de llocs de treball, tancament de pimes, cooperatives o comerços locals. Amb un Fons de finançament d'ajudes destinades a garantir el dret bàsic d'alimentació de nens i nenes en situació de vulnerabilitat.

96. Liquidar, durant l'any 2021, tots els deutes que el Govern encara manté amb molts ajuntaments de Catalunya.

G. Fons europeus

97. Constatem que la pandèmia global originada en el virus anomenat SARS COV2, més enllà de les conseqüències mesurades en pèrdua de vides i malaltia greu, continua tenint en aquest segon episodi efectes altament destructius en el nostre teixit econòmic i en la cohesió social que ja era en risc abans del seu inici.

98. Registrem que l'esforç de totes les institucions, des de les europees fins a les locals, va aconseguir reduir i compensar en alguna mesura els danys econòmics i socials produïts en la primera onada de la pandèmia durant la primavera passada. Molt especialment, la suspensió de les regles vigents a la UE des de la crisi del 2008 sobre equilibri pressupostari i possibilitat d'endeutament han de significar la superació de l'austeritat que ha limitat els pressupostos públics. Els ERTOS destinats a paliar els efectes de tancament obligat d'empreses, els crèdits amb garantia ICO i les moratòries o ajornaments d'obligacions fiscals són exemples positius d'aquesta resposta institucional.

99. La breu etapa de relaxament de les mesures restrictives ens ha conduït, però, a una immediata acceleració de nous contagis, alta ocupació de places hospitalàries i un nombre significatiu de defuncions. I comprovem que, en el nostre cas, les obligades mesures de limitació de mobilitat i reducció d'activitat econòmica no han pogut, fins aquest moment, ser acompanyades per ajudes econòmiques en mesura suficient per compensar adequadament el tancament d'empreses, la pèrdua de llocs de treball i el quasi total cessament d'activitat per milers de treballadors, professionals, autònoms... dones i homes de sectors com el comerç, la restauració, la cultura, el lleure o l'esport. Hem exigit, en nom de la salut de tots plegats, sacrificis immensos a milers de ciutadans i ciutadanes. La societat, amb les institucions públiques en primer lloc hem adquirit un deure de reparació i d'explícit reconeixement.

100. Hem assistit també a l'adopció inicial per part de la UE d'un nou bloc de mesures de gran abast per tal d'orientar i marcar prioritats per el període de recuperació i creixement sostenible que voldríem impulsar un cop superada la fase més intensa de la pandèmia. El Mecanisme de Recuperació i Resiliència i el programa Next Generation EU dotat amb 750 mil milions d'euros en són els bucs insígnia i permeten albirar una etapa de transformació positiva dels nostres models productius i de millora dels indicadors bàsics de cohesió social arreu d'Europa. En tot cas, es tracta de mesures encara no definitivament aprovades i pendents de negociació incerta entre els Estats membres de la UE.

101. Coneixem també l'expectativa positiva que podem contemplar a partir de la propera aprovació i distribució d'una o diverses vacunes d'eficàcia verificada contra el virus origen de la pandèmia actual. Però sabem igualment que, abans de completar la seva distribució universal, serem escenari d'una tercera onada de contagis i que, per tant, haurem de mantenir durant un llarg període de temps mesures restrictives i de contenció social.

102. En el període, encara sense termini definit, que haurà de passar fins que puguem parlar de recuperació o de nou creixement sostenible, pren tot el sentit, en intensitat i en urgència, el concepte de redistribució. No podem admetre que es consolidin les presents condicions de desigualtat vella i nova, ni l'extensió dels nivells de pobresa absoluta i relativa que avui coneixem.

103. És en aquest context que convé plantejar els següents criteris i línies d'actuació, adreçats en primer terme, però no exclusivament, al Govern de la Generalitat, que ens permetin afrontar en les millors condicions aquest període d'incertesa i perllongació d'alguna de les dificultats i limitacions que ja hem patit des del mes de febrer passat:

1. Extreuar l'esforç de coordinació entre tots els nivells de l'Administració Pública, tant en la presa de decisions com en la gestió corresponent de les mesures en defensa de la salut general, amb la voluntat afegida de minimitzar els efectes secundaris negatius sobre l'economia i la cohesió social.

2. Impulsar de forma immediata el diàleg i la concertació social amb els sindicats i les organitzacions empresarials en relació a les mesures urgents de compensació per als sectors afectats degut a l'impacte econòmic i social de la crisi sanitària.

3. Impulsar una taula de treball entre el Govern de la Generalitat i els Grups Parlamentaris en relació als projectes a presentar per ser finançats pels fons europeus Next Generation EU.

4. Crear una Comissió Permanent entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments en relació a les mesures i projectes dels Fons de reconstrucció i sobre el grau d'implicació de cada administració en la gestió dels fons europeus, instat a l'Estat a que els ajuntaments puguin gestionar-ne una part.

5. Avançar en la preparació del procés de selecció, execució i avaluació dels projectes que ens corresponguin com a part del fons europeu esmentat abans. Això implica definir amb rigor les prioritats i la millor aplicació dels àmbits i orientacions establerts en el Programa Next Generation EU: canvi climàtic i transició energètica, digitalització, innovació i recerca, enfortiment dels serveis públics de salut, educació i benestar social.

6. Els Fons europeus previstos en el Pla de Recuperació, Transformació i resiliència són una gran oportunitat per la transformació del model productiu de Catalunya i han de tenir com una de les seves principals prioritats la transició energètica i la descarbonització de l'economia, la digitalització i la cohesió social i, en cap cas, han d'estar orientats a grans projectes d'infraestructures que vagin en el camí contrari a la lluita contra el canvi climàtic.

7. Establir les instàncies i procediments adequats per garantir la participació directa i el rol de decisió efectiva que ha de reservar-se al Govern de Catalunya i, en la mesura adequada, als Ajuntaments i la resta d'administracions locals i altres entitats públiques. Les tasques de prospecció i primera selecció de projectes que ja s'ha dut a terme des dels Govern espanyol o català i des d'altres instàncies com Universitats, àrees metropolitanes o empreses públiques han de trobar encaix i coherència final a través de l'aplicació conseqüent del principi de subsidiarietat proclamat per els tractats de la Unió Europea.

8. Estudiar, en estreta col·laboració amb l'Estat i les institucions adequades de la Unió Europea, les mesures immediates d'ajuda econòmica suficient per compensar amb urgència i màxima agilitat els greus efectes generats i acumulats per les inevitables limitacions i restriccions d'activitat productiva i de serveis personals. Molt especialment tenint en compte, l'allargament i l'extensió sectorial i temporal de les mesures adoptades en el període comprès entre els mesos de Juliol i Novembre d'aquest any motivades per la denominada «segona onada» de contagi massiu.

9. Considerar, entre d'altres, les següents línies actives i passives de mobilització de recursos amb, en el seu cas, el corresponent rol avalador i de cobertura final del Banc Central Europeu:

a) implantació d'una Renda Garantida de Confinament que arribi a tots i cada un dels ciutadans afectats per les mesures de limitació d'activitat adoptades per les autoritats sanitàries i de protecció civil corresponents.

b) perllongació o pròrroga de les mesures ja adoptades prèviament en l'àmbit laboral i empresarial: ERTO's, línies de crèdit amb aval ICO, moratòries fiscals, etc..

c) adoptar mesures d'estímul per mobilitzar els alts nivells d'estalvi domèstic i, en determinats casos empresarial, generats precisament per la dificultat objectiva de mantenir els nivells de consum i despesa familiar previs a la pandèmia. Recuperar un volum significatiu de demanda interna que generi activitat i ocupació ha de ser també un objectiu de les polítiques públiques en aquesta fase.

d) estudiar els mecanismes de solidaritat fiscal i/o social que permetin recuperar parcialment una part del desequilibri i la desigualtat addicional que la pandèmia ha produït i multiplicat amb greus efectes d'augment de la pobresa, desprotecció personal i fragmentació de la societat en blocs cada dia més distants.

Els sectors socials que no hem patit directament els efectes de la pandèmia i no hem vist reduïts el patrimoni o nivell de renda estem en alguna mesura obligats a un exercici de coresponsabilitat activa en relació als grups i persones, moltíssimes, que han vist desaparèixer els recursos i els instruments que els permetien un cert o mínim nivell de subsistència.

7. Conclusions

Introducció

El 7 de juliol de 2020 es va constituir la Comissió d'Estudi de la Reconstrucció i la Reactivació Socials i Econòmiques (CERSE), un acord adoptat unànimement per tots els grups parlamentaris de la cambra.

La Comissió va acordar un seguit de compareixences per a generar un diàleg sincer amb agents socials, cívics, econòmics i el món local, amb l'objectiu de proposar polítiques que cal desenvolupar i canvis legislatius per a impulsar mesures de reactivació social i econòmica arran de la pandèmia de Covid-19.

Un altre dels acords presos en el si de la Comissió fa referència a la necessitat de dividir els treballs en dues fases: la primera per a establir mesures a curt termini, i la segona amb respostes a mitjà i llarg terminis. El fet d'ésser a prop del finiment de la legislatura va portar la Comissió a fer aquest plantejament, ja que era inviable abordar la totalitat de la situació i trobar-hi les respostes necessàries.

La crisi sanitària ha provocat conseqüències socials i econòmiques greus, sobre les quals tots els governs –local, autonòmic, estatal i europeu– han d'actuar d'una manera contundent per a evitar conjuntament que aquesta crisi provoqui una situació encara pitjor durant els pròxims mesos.

Davant d'aquesta situació extrema, en què el diàleg i els acords són més necessaris que mai, la Comissió ha acordat les conclusions per a la primera fase de la reconstrucció i reactivació socials i econòmiques.

A. Economia i treball

En l'àmbit de l'economia de les empreses, les infraestructures i les polítiques d'ocupació, cal adoptar les mesures següents:

1. Modificar les condicions dels avals i els préstecs de l'Institut Català de Finances perquè les carències siguin de dos anys i s'allarguin els terminis d'amortització.

2. Millorar i augmentar la liquiditat de les empreses per mitjà del pagament de les factures pendents amb proveïdors i l'ajornament de determinats impostos.

3. Aprovar una línia d'ajuts directes, àgils i justos per als autònoms.

4. Continuar aprovant plans de xoc amb ajuts directes als sectors econòmics més afectats pel tancament d'activitat: restauració, turisme, comerç, marxants, firaires, oci nocturn, lleure, cultura i esports.

5. Demanar al Govern de l'Estat, amb relació al sector turístic, l'ampliació en el temps del programa de l'Institut de Gent Gran i Serveis Socials (Imsero), i definir un «Imsero europeu» que permeti d'aprofundir en les relacions a escala europea.

6. Aprovar un pla per a afavorir la digitalització de les empreses (en els àmbits del comerç, el turisme i la indústria 4.0) i la digitalització de l'Administració i per a lluitar contra les bretxes digitals originades en motius territorials o en funció de la renda.

7. Actualitzar el Pacte Nacional per a la Indústria que caldrà signar l'any 2021, i augmentar-ne el pressupost de manera significativa.

8. Acabar el desplegament de la fibra òptica a tot Catalunya arribant a tots els municipis, per a permetre'ls la connexió a infraestructures i serveis públics i facilitar-hi el desplegament de nous serveis.

9. Promoure la mediació i altres mesures de resolució dels conflictes derivats de l'impacte de la Covid-19 en el món empresarial com a mecanisme per a reduir la litigiositat i la congestió de l'Administració de justícia.

10. Promoure l'oficina de la segona oportunitat, com a mitjà per a evitar que ningú –ciutadans, autònoms o petits empresaris– no quedi enrere i aconseguixi continuar vinculat al teixit productiu i ésser ciutadà actiu, protagonista de la reconstrucció.

11. Fer una transició energètica amb criteris de generació de proximitat, i garantir l'equilibri entre la producció energètica i uns terrenys agraris de qualitat. Així mateix, abordar programes de rehabilitació energètica d'edificis que tinguin en compte un increment de la producció energètica verda i una reducció de la despesa energètica.

12. Demanar al Govern de l'Estat que mantingui al màxim de temps possible els expedients de regulació temporal d'ocupació com a garantia per als treballadors.

B. Salut

En l'àmbit de la salut, cal adoptar les mesures següents:

Finançament del sistema sanitari públic

13. Continuar enfortint el sistema sanitari públic, universal i de qualitat, i invertir en les persones, les infraestructures i la tecnologia que garanteixin el dret a la salut universal, i també, constatant la necessitat d'un millor finançament de la sanitat, aprofitar els fons europeus i fixar un sòl del 7% del PIB, que caldrà assolir de manera progressiva en un màxim de tres anys (amb almenys un 25% destinat a l'atenció primària i un 3% a la salut pública).

14. Posar en marxa accions intersectorials i des de tots els àmbits de govern per a millorar la salut de la població i disminuir les desigualtats en salut, amb polítiques de reducció de la pobresa o contra la contaminació, entre d'altres, i establir per normativa l'avaluació sistemàtica de l'impacte en salut de totes les polítiques.

Professionals sanitaris

15. Redefinir les polítiques adreçades a professionals, per a reduir-ne l'eventualitat (fins al 10%) i la precarietat laboral; afavorir-ne la conciliació familiar; redefinir els rols de les diferents professions i reconèixer, en aquest sentit, les especialitats i les capacitats d'infermers i auxiliars; ampliar el nombre de noves professions amb el reconeixement, entre d'altres, de la fisioteràpia, i potenciar el treball interdisciplinari, amb una atenció especial a la cronicitat i a la salut pública.

16. Revisar i millorar els salaris i les condicions laborals, actualitzar les taules salarials i ampliar plantilles (en tots els nivells assistencials i, especialment, en l'atenció primària i comunitària i la infermeria) buscant l'equiparació de les ràtios i les retribucions amb altres països europeus, per a evitar la fuga de talent i retenir-lo.

17. Consensuar els objectius anuals i les retribucions que hi van associades, per a afavorir la qualitat i l'eficiència per sobre de criteris econòmics.

18. Revisar l'oferta de places universitàries i adequar-la a les necessitats de demanda creixents, i continuar promovent la revisió dels plans d'estudis, amb una visió humanitzadora, i de la formació continuada. Així mateix, modificar els criteris d'acreditació del professorat universitari, per a valorar-ne l'experiència professional en el camp de la salut.

Accessibilitat

19. Reduir les llistes d'espera quirúrgiques i de proves diagnòstiques, especialment el temps d'espera per a una visita a l'atenció primària.

20. Millorar la capacitat de la xarxa d'atenció pel que fa a la salut mental i les addiccions, amb l'objectiu d'integrar-la a l'atenció primària i coordinar-la amb els diferents sectors; una xarxa d'atenció que ha d'ésser especialitzada, integral, equitativa i de qualitat, i que tingui els recursos suficients per a garantir una cartera de serveis que inclogui atenció, rehabilitació i reducció de danys amb dotacions de professionals ajustades a les desigualtats socials i a la complexitat de la població atesa.

Integració de l'atenció sanitària i l'atenció social

21. Millorar d'una manera efectiva la coordinació i la integració dels sistemes social i sanitari, i garantir el continu assistencial (incloses les residències), per mitjà de sistemes de registre i informació compartits i guies conjuntes d'actuació respecte de l'envelliment en solitud, les situacions d'exclusió social, les addiccions o els problemes de salut mental.

Governança i participació

22. Revisar el model i la governança del sistema sanitari actual, i potenciar-hi l'autonomia de gestió; optar per un model de planificació, gestió i provisió prioritàriament públiques, i enfortir la xarxa de gestió directa, per mitjà, d'una banda, d'un Servei Català de la Salut que governi d'una manera efectiva tot el sistema de finançament públic, amb capacitat de control pressupostari, d'objectius i de circuits assistencials i clínics per a garantir l'equitat territorial i poder aplicar estratègies efectives per a eliminar el greu problema de llistes d'espera, i, de l'altra, per mitjà d'una llei de concertació sanitària que limiti i defineixi què es considera economia social i solidària i sense afany de lucre amb la qual poder concertar serveis en aquest sector, i que estigui basada en l'objectivitat, en dades, en el control posterior i la modernització tecnològica.

23. Avançar en transparència i en governança participativa incrementant la participació dels equips de professionals i dels propis usuaris en la planificació i en les decisions de gestió, i definir la presa de decisions, desplegant els consells territorials de salut i ampliant la coordinació amb el món local.

Reforma de l'atenció primària

24. Iniciar una reforma estructural de l'atenció primària, dotant-la de pressupost i personal suficient, i també d'estructures de gestió pròpies, amb l'objectiu que pugui:

a) Assumir serveis que ara es presten als hospitals i que poden ésser més efectius a l'atenció primària (hospitalització a domicili, hospitals de dia, especialitats actualment doblades, entre altres actuacions).

b) Assumir l'atenció a la salut integral dels residents de les residències geriàtriques del seu territori.

c) Recuperar el servei de rehabilitació ambulatoria i domiciliària del territori, ara externalitzat.

d) Millorar la coordinació tant pel que fa a la gestió com a la informació o la clínica amb els hospitals del territori.

e) Reforçar el treball en xarxa amb salut pública i amb serveis socials al territori, així com amb el servei d'atenció a domicili.

f) Reobrir els serveis assistencials, d'atenció continuada, tancats temporalment durant la pandèmia i que permeten de tenir circuits exclusius per a la Covid-19 i circuits per a la resta de serveis.

25. Executar inversions pendents de fa anys per a actualitzar equips, instal·lacions i infraestructures i fer la necessària renovació tecnològica i l'aposta per la digitalització, enfocant aquestes inversions a les necessitats d'un sistema de salut que sigui capaç de donar resposta a llarg i a curt terminis, de manera que els recursos econòmics no es destinin només als serveis, sinó també a recompondre els tres pilars fonamentals, que són el finançament, els recursos humans i la governança.

Salut pública

26. Fer una aposta decidida per la salut pública, com a eina de prevenció i seguiment, i reforçar l'Agència de Salut Pública de Catalunya.

Recerca

27. Aplicar un pla per al foment de la recerca i la docència en salut, amb un increment de la dotació pressupostària, adreçat a promoure una investigació al servei de la societat que:

a) Produeixi resultats d'alt valor sanitari, activitat econòmica i, si s'escau, patents industrials.

b) Es dugui a terme amb principis de màxima qualitat i rigor científic, transparència, ètica i sense cap conflicte d'interès.

c) Prioritzi la investigació biomèdica, i també la investigació en ciències socials i ambientals, salut pública i medicina comunitària, inclosos nous reptes com ara els determinants socials de la salut, el canvi climàtic, les desigualtats de gènere en salut i la sostenibilitat ambiental.

d) Segueixi essent un sistema altament competitiu que atregui talent i el transfereixi al sistema de salut.

Garantia de drets

28. Garantir els drets de les persones, en concret el dret a respectar l'autonomia i la llibertat individual en les decisions sanitàries; el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs en el sistema públic i a la lluita contra la violència masclista; el dret a l'atenció en casos de patiment, al tractament del dolor, a la no obstinació terapèutica i a una mort digna; el dret a la preservació de les dades personals i a la no cessió a entitats privades; el dret a l'eliminació de les desigualtats de gènere en l'àmbit de la salut, i el dret a l'accés digital ciutadà.

Pacte nacional per la sanitat pública

29. Posar els fonaments d'un pacte nacional per la sanitat pública, que garanteixi el finançament suficient a partir d'impostos progressius, que aposti d'una manera decidida per l'atenció primària i l'ocupació pública i revisi tant els models de governança per a fer internament els serveis com els criteris de rendició de comptes, transparència i participació real de tots els agents d'interès, amb l'objectiu de garantir una prestació de qualitat a tot el territori.

C. Educació

En l'àmbit de l'educació, cal adoptar les mesures següents:

Ensenyament no universitari: Marc general

30. Garantir que l'alumnat, el personal docent i no docent i les famílies, com a pilars fonamentals de la comunitat educativa de Catalunya, tinguin les condicions idònies per a dur a terme llur activitat, amb una atenció especial, en el context de pandèmia, a la salut, i mantenir els centres oberts d'acord amb les recomanacions de l'autoritat sanitària.

31. Vetllar perquè els centres docents rebin de l'Administració educativa unes directrius i un suport clars amb relació a la gestió de la pandèmia.

32. Vetllar perquè les famílies rebin ajuts per a poder atendre els tractaments, les convalescències i les quarantenes dels fills, amb una atenció especial per a les famílies monoparentals.

33. Incrementar progressivament el pressupost públic destinat a l'educació fins a arribar al 6% del PIB.

34. Posar l'equitat en el centre de l'educació.

35. Reduir i tancar la bretxa digital entre alumnes, garantint que tots tinguin el material i la connexió necessaris per a fer activitats de manera telemàtica.

36. Prendre les mesures necessàries, davant les altes xifres d'abandonament escolar prematur, per a lluitar contra l'absentisme escolar i per a augmentar la taxa de graduació en educació secundària obligatòria i postobligatòria.

37. Seguir treballant, davant els nivells alts de segregació escolar, per garantir l'equitat de tot l'alumnat i combatre els efectes de la segregació social existent, i aplicar els acords del pacte contra la segregació escolar amb els recursos suficients.

38. Fer objecte l'educació dels espais i els temps no lectius d'una política pública d'equitat que connecti l'educació, l'escola, les famílies i la comunitat.

Ensenyaments, personal docent i no docent i centres educatius

39. Vetllar perquè l'educació infantil de 0 a 3 anys, entesa com una eina d'igualtat d'oportunitats, sigui universal.

40. Reduir les ràtios d'alumnes i professors a tots els nivells educatius, i també augmentar la dotació de personal no docent als centres educatius i el personal de suport educatiu. En aquest sentit, és important evitar el tancament de centres educatius.

41. Convocar immediatament els concursos oposició necessaris per a reduir la taxa d'interinitat entre el personal docent –que és molt alta, propera al 40%– per a situar-la a un nivell més raonable, a l'entorn del 10%.

42. Rebaixar el cost per a l'alumne del màster d'accés a la docència.

43. Reforçar l'acció tutorial i l'acció orientadora.

44. Garantir que els centres educatius tinguin unes instal·lacions adequades i s'hi suprimeixin les barreres arquitectòniques. Reservar els mòduls prefabricats per a les situacions d'emergència i sempre per a un període de temps curt.

45. Vetllar perquè l'atenció a les necessitats educatives especials es presti en el marc del millor interès dels alumnes, tendint a la inclusió i tenint en compte, alhora, la possibilitat d'ésser ateses en un centre específic, sempre dins el respecte a l'elecció fonamentada del propi alumne i de la seva família.

46. Assegurar una adequada alimentació de l'alumnat, i garantir, en el context de pandèmia, els ajuts de menjador a l'alumnat que en necessita.

47. Impulsar la formació professional, amb un èmfasi especial en la modalitat dual.

48. Oferir la màxima atenció als centres educatius de major complexitat, i mantenir-hi la sisena hora com a element d'igualtat d'oportunitats d'acord amb el principi d'equitat de centres reconeguts per la llei.

49. Ampliar el nombre i l'import de les beques educatives.

Ensenyament universitari

50. Garantir que els estudiants, el personal docent i investigador i el personal d'administració i serveis gaudeixin de les condicions adequades per a desplegar llur activitat, amb una atenció especial, en el context de pandèmia, per la salut, i procurar de mantenir, en la mesura que sigui possible, la docència presencial.

51. Reduir i tancar la bretxa digital entre alumnes, i garantir que tots tinguin el material i la connexió necessaris per a fer activitats de manera telemàtica.

52. Compensar les universitats amb més recursos perquè puguin afrontar les despeses extraordinàries fetes durant la pandèmia.

53. Incrementar el finançament públic que reben les universitats i reduir l'import de les taxes universitàries per a facilitar-hi l'accés i la igualtat d'oportunitats.

54. Facilitar el relleu generacional del personal docent i investigador i reduir-hi el percentatge de precarietat.

55. Ampliar el nombre i l'import de les beques universitàries, i tenir en compte la possibilitat de convocar beques salari per als alumnes que no puguin prescindir d'uns ingressos propis per a mantenir-se mentre estudien.

56. Prioritzar el desplegament i l'aplicació efectiva del Pacte Nacional per a la Societat del Coneixement per a impulsar en els propers mesos una estratègia com-

partida de futur entre l'àmbit de l'educació superior, la recerca i la innovació i l'àmbit de l'economia productiva.

D. Drets socials

Model

En l'àmbit dels drets socials, cal adoptar les mesures següents:

57. Apostar per un model de protecció social que faci un reconeixement universal dels drets i estigui orientat a les famílies per a fer front a la pobresa, a la precarietat laboral i al risc de pobresa infantil; avançar vers un model que tingui en compte les cures com un dret col·lectiu i un bé comú, i reforçar el tercer sector social.

58. Fixar un sòl d'inversió social que situï Catalunya en la mitjana de la Unió Europea i recuperar la inversió en polítiques de protecció social, complementàries i coordinades amb els sistemes educatiu, sanitari i de serveis socials.

Protecció Social i Renda Garantida

59. Revisar, d'acord amb els ens locals, la cartera de serveis socials, les condicions dels contractes programa i un mapa d'actius comunitaris que inclogui la xarxa de cures que ha actuat durant la pandèmia.

60. Presentar un pla d'emergència social per a revertir les conseqüències de la crisi provocada per la pandèmia, amb una incidència especial en els grups de població en situació de vulnerabilitat, que, entre altres mesures, inclogui convertir els programes d'ajuts excepcionals a les famílies vulnerables en ingressos mensuals per mitjà de targetes moneder mentre duri la crisi sanitària.

61. Coordinar l'aplicació de la Llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania, amb la del Reial decret llei 20/2020, pel qual s'estableix l'ingrés mínim vital, per ampliar-ne la cobertura, eliminar barreres d'accés a la població més vulnerable, agilitar el procés, incrementar progressivament la percepció per membre extra de la unitat familiar i afegir-hi una prestació complementària per a cobrir les despeses d'habitatge.

Infància i famílies

62. Posar la pobresa infantil al centre de la política i amb aquest objectiu:

a) Avaluar l'impacte en la infància dels fons de reconstrucció de la Covid-19 i de les polítiques de reconstrucció.

b) Incrementar fins al 2,4% del PIB la inversió en protecció social en infància de la família.

c) Adoptar mesures de caràcter transversal, en els àmbits de l'educació, els serveis socials, el lleure, la conciliació i la salut, i en aquest sentit prioritzar, entre d'altres, les mesures següents:

– Vetllar perquè les famílies amb infants a càrrec tinguin prioritat per a accedir als habitatges socials.

– Desplegar amb urgència el Sistema d'Intervenció Socioeducativa als municipis, i dotar-lo de recursos.

– Promoure la corresponsabilitat en la cura dels fills.

– Impulsar campanyes de conscienciació sobre el maltractament i la violència infantils i estendre el model de «casa dels infants».

Dependència

63. Revisar el model residencial, de manera que les residències tinguin connexió permanent amb el sistema públic de salut, amb una infraestructura mèdica mínima, i de manera que el model de concertació canviï per a garantir que no es promou amb diners públics el negoci privat en la cura de les persones.

64. Impulsar una atenció socio sanitària integrada, centrada en les persones que viuen al seu domicili, i en aquest sentit orientar el model d'habitatges i residències per a persones grans o persones amb discapacitats cap a noves fórmules al més sem-

blant possibles a la llar i, d'acord amb els ens locals, impulsar els serveis d'atenció domiciliària, amb més hores d'atenció, més tipologies de serveis i millors condicions laborals del personal que hi treballa.

65. Reforçar el sistema de cures, i amb aquest objectiu modernitzar l'administració per agilitar els processos de valoració de la dependència, incrementar la dotació de llocs de treball en l'àmbit de la dependència, amb millors ràtios de serveis, i donar suport als professionals d'aquest sector i tenir-ne cura, millorant-ne les condicions laborals per mitjà de la signatura del conveni català de la dependència.

Habitatge

66. Implementar mesures legislatives, fiscals i pressupostàries per garantir el dret a l'habitatge, i amb aquest objectiu augmentar la inversió per a la construcció d'habitatge de protecció oficial en règim de lloguer, ampliar el parc públic per a fer front a l'especulació financera i immobiliària que dificulta l'accés a un habitatge digne, segur i estable i enfortir i accelerar el procés d'adjudicació de les meses d'emergència social, de manera que puguin donar resposta a l'increment de la demanda.

67. Garantir el ple compliment de les lleis aprovades pel Parlament per millorar l'accés a l'habitatge i per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, dedicant-hi els recursos econòmics, tècnics i de personal necessaris, i garantir el compliment de l'obligació d'oferir lloguer social per part dels grans tenidors.

68. Implementar amb caràcter immediat l'Estratègia catalana per a l'abordatge del sensellarisme, aprovada l'any 2017, que ha de garantir especialment els objectius següents:

- a) Desplegar una cartera de serveis per a les persones sense llar arreu del territori, seguint el model *housing first*, que situa l'habitatge com a primera fase del procés d'inserció social.
- b) Promoure programes intermunicipals.
- c) Impulsar el desplegament de professionals de carrer.
- d) Vetllar, en col·laboració amb els ens locals, perquè tots els ajuntaments garanteixin l'empadronament actiu de tota la població que hi resideix.

Reconstrucció feminista

69. Apostar de manera decidida per les polítiques transversals amb perspectiva de gènere, i amb aquest objectiu garantir els objectius següents:

a) Dotar totes les polítiques públiques de la Generalitat d'impacte de gènere per donar resposta a la situació de desigualtat i exclusió que pateixen les dones, que s'han vist agreujades per la pandèmia.

b) Revisar les mesures que proposa la Comissió per a l'elaboració del Pla per a la Reactivació Econòmica i Protecció Social com a conseqüència de la crisi de la Covid-19 (Coreco), atès que no totes tenen una mirada transversal de gènere, i en aquest sentit assegurar la representació de dones amb experiència en perspectiva de gènere en els llocs de presa de decisions per a la planificació de la reconstrucció posterior a la Covid-19.

70. Executar un pla per a l'ocupació femenina que actuï sobre les causes de la feminització de la pobresa i garanteixi condicions per a revertir la precarietat dels sectors més altament feminitzats, i avançar així mateix en l'economia feminista de la remuneració de les cures i en projectes d'inserció laboral feministes que resolguin la bretxa salarial, horària i de pensions.

71. Revisar i millorar les polítiques d'abordatge de les violències masclistes i plantejar-ne de reals i sostenibles, amb una intervenció integral orientada a garantir els drets de les dones, els infants i els adolescents que pateixen violències masclistes –que es poden agreujar amb la situació actual–, garantir-los el suport necessari i reforçar els recursos socials de prevenció, detecció i suport, i implementar amb aquest objectiu un pla de contingència per a preservar el teixit social d'atenció a les dones

víctimes de violències masclistes, que està en primera línia i que ha patit un alt nivell de precarització, inestabilitat i exigències per part de l'Administració.

Joves

72. Impulsar un pla de xoc per a l'ocupació juvenil que tingui com a objectiu reduir la taxa d'atur juvenil i posar fi a la precarietat laboral juvenil, amb impacte pressupostari, impulsar així mateix un pla estratègic d'habitatge per a garantir l'emancipació digna dels joves i adoptar mesures per a reduir l'impacte del tancament dels centres educatius i les universitats per tal d'evitar un dèficit d'aprenentatge, una disminució de les qualificacions i un abandonament dels estudis.

E. Cultura

En l'àmbit de la cultura, cal adoptar les mesures següents:

73. Augmentar fins al 2% del pressupost les partides destinades al Departament de Cultura.

74. Desplegar normativament l'acord de govern que declara la cultura com a bé essencial, i elaborar amb aquest punt de partida un projecte de llei sobre els drets culturals dels ciutadans.

75. Continuar treballant en el pla de rescat per a l'activitat cultural, tenint present que la Covid-19 ha posat en evidència les necessitats que tenia el sector ja abans de la pandèmia, marcar urgentment una pauta d'intervenció per als treballadors, els creadors i les empreses del sector.

76. Posar en marxa una campanya de difusió orientada a la represa de l'hàbit cultural, per impulsar l'activitat cultural i la creació de llocs de treball dignes per als treballadors i creadors del sector.

77. Instar el Govern de l'Estat a reconèixer la intermitència laboral en el sector de la cultura i posar en marxa un sistema de prestacions per a treballadors intermitents i discontinus del sector cultural, i vetllar perquè es respectin les bones pràctiques i s'evitin les disfuncions contractuals.

78. Incentivar des dels ajuntaments i administracions la programació en espais públics d'activitats culturals, i reprogramar-ne, sempre que sigui inevitable dur-les a terme presencialment.

79. Aprovar, tant el Govern de l'Estat com el Govern de la Generalitat, els corresponents estatuts de l'artista, en el marc de les competències respectives.

80. Augmentar la paritat i la perspectiva de gènere en les manifestacions culturals.

81. Aprovar i establir sistemes d'incentius fiscals i de mecenatge en els àmbits cultural i lingüístic.

82. Reprendre el paper de motor de l'audiovisual i de lideratge que ha de tenir la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais.

F. Món local

En l'àmbit del món local, cal adoptar les mesures següents:

83. Aprovar un pla de xoc econòmic i social per als ajuntaments, amb una línia d'ajuts municipals extraordinaris destinats a atendre projectes i necessitats derivades de la crisi provocada per la Covid-19, amb un fons de rescat extraordinari per a la reconstrucció social i econòmica, dotat amb 500 milions d'euros. Tenint en compte que els efectes de la pandèmia s'allargaran durant anys, caldrà continuar dotant de recursos aquest fons extraordinari per als propers anys per poder compensar els ajuntaments per les despeses derivades de la pandèmia.

84. Augmentar la convocatòria del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya (PUOSC) per activar la inversió pública feta des dels municipis.

85. Ampliar a 200 milions d'euros els recursos provinents del Fons de cooperació local.

86. Garantir als ajuntaments i als centres de recerca, quan correspongui, el pagament immediatament del Fons europeu de desenvolupament regional(Feder).

87. Assegurar els recursos necessaris per a continuar prestant el servei d'educació dels 0 als 3 anys, per evitar que la crisi socioeconòmica provocada per la Covid-19 es tradueixi en una pèrdua d'oportunitats educatives per als infants de famílies vulnerables.

88. Establir un mecanisme, amb la participació d'una comissió del món local i de la Generalitat, per a coordinar amb el Govern de l'Estat els projectes que el Govern de la Generalitat proposi de presentar al fons europeu de reconstrucció Pròxima Generació, per tal que els ajuntaments hi tinguin el paper que els pertoca, tenint en compte que la incidència a les ciutats serà molt alta i caldrà tenir en compte les especificitat territorials.

89. Assegurar la dotació dels recursos necessaris perquè es puguin assumir de forma efectiva les competències del Govern de la Generalitat que tenen afectació directa sobre els municipis.

90. Mantenir vigent els propers anys la modificació de les regles fiscals que regulen les finances locals aprovada pel Govern de l'Estat, que ha permès la flexibilització de les regles de despesa i la utilització del superàvit del 2019 i dels romanents acumulats per reactivar l'economia dels municipis, per a poder dotar els ens locals de les eines que els permetin disposar de recursos per a fer polítiques destinades a paliar els efectes socials i econòmics de la Covid-19.

91. Estudiar reformes legislatives per a augmentar la responsabilitat dels municipis i reforçar l'autonomia local, de manera que els ajuntaments tinguin més capacitat financera per poder actuar davant d'aquesta crisi i assolir una recuperació més justa, i amb aquest objectiu aprovar la llei de governs locals i la llei de finances locals, tal com estableix l'Estatut, i impulsar la reforma de la Llei de bases de règim local per adaptar-la a les necessitats actuals.

92. Treballar en el grup de desconfinament local per facilitar recursos econòmics als ajuntaments que els permetin fer front a l'aplicació de nous protocols de seguretat (que generen noves despeses no previstes, com les desinfeccions d'espais i equipaments públics, l'ampliació de serveis de recollida d'escombraries o els serveis extraordinaris de neteja) per reprendre la normalitat i reobrir serveis a la ciutadania (com les escoles bressol, els centres escolars, les instal·lacions esportives i de lleure, els casals d'estiu o les platges).

93. Aprovar un pla interdepartamental d'impuls contra el despoblament del país.

94. Crear una comissió permanent de coordinació entre el Govern de la Generalitat i els ens locals sobre les mesures i els projectes orientats a la reconstrucció social verda.

95. Habilitar un pla de liquiditat extraordinari per als ens locals, al marge del Fons de cooperació local, destinat a la recuperació social i econòmica dels municipis, elaborat atenent les singularitats de cada municipi (nombre de població, col·lectius amb risc d'exclusió, impacte de l'emergència sanitària, destrucció de llocs de treball, tancament de pimes, cooperatives o comerços locals, etc.), amb un fons de finançament d'ajuts destinats a garantir a infants en situació de vulnerabilitat el dret bàsic a l'alimentació.

96. Liquidar dins l'any 2021 tots els deutes que el Govern encara té pendents de pagament amb molts ajuntaments.

G. Fons europeus

En matèria de distribució dels fons europeus per a la reconstrucció, cal:

97. Constatar que la pandèmia global provocada pel virus SARS-CoV-2, a més de la pèrdua de vides i la incidència en casos de malaltia greu, continua tenint en aquest segon episodi efectes altament destructius del teixit econòmic i de la cohesió social, que abans de l'inici de la pandèmia ja estava en situació de risc.

98. Cal tenir present que l'esforç de totes les institucions, des de les europees fins a les locals, va aconseguir reduir i compensar en alguna mesura els danys econòmics i socials produïts en la primera onada de la pandèmia durant la primavera del 2020, molt especialment per mitjà de la suspensió de les regles vigents a la Unió Europea des de la crisi del 2008 sobre l'equilibri pressupostari i l'autorització de la possibilitat d'endeutament, que han de significar la superació de l'austeritat que ha limitat els pressupostos públics, resposta institucional que ha produït exemples positius com l'aplicació dels expedients de regulació temporal d'ocupació destinats a paliar els efectes de tancament obligat d'empreses, els crèdits amb la garantia de l'Institut de Crèdit Oficial o les moratòries i ajornaments d'obligacions fiscals.

99. Posar de manifest que la breu etapa de relaxament de les mesures restrictives ha conduït a una immediata acceleració dels contagis, amb la consegüent alta ocupació de places hospitalàries i un nombre significatiu de defuncions, i cal denunciar que, a Catalunya, les obligades mesures de limitació de la mobilitat i de reducció de l'activitat econòmica no han pogut anar acompanyades d'ajuts econòmics suficients per a compensar adequadament el tancament d'empreses, la pèrdua de llocs de treball i el cessament pràcticament de l'activitat per a milers de treballadors, professionals o autònoms de sectors com el comerç, la restauració, la cultura, el lleure o l'esport, i en aquest sentit cal recordar que en nom de la salut col·lectiva s'han exigit sacrificis immensos a milers de ciutadans, de manera que tota la societat, amb les institucions públiques al capdavant, ha contret un deure de reparació i de reconeixement explícit.

100. Fer avinent que la Unió Europea ha adoptat l'acord inicial d'un bloc de mesures de gran abast per tal d'orientar i marcar les prioritats per al període de recuperació i de creixement sostenible que pretén impulsar un cop superada la fase més intensa de la pandèmia, amb el Mecanisme de Recuperació i Resiliència i el programa Pròxima Generació, dotat amb 750 mil milions d'euros, com a bucs insígnia que permeten albirar una etapa de transformació positiva dels models productius i de millora dels indicadors bàsics de cohesió social arreu d'Europa, per bé que cal tenir present que es tracta de mesures encara no definitivament aprovades i pendents de negociació incerta entre els estats membres de la Unió Europea.

101. Tenir present l'expectativa positiva que ofereix la propera aprovació i distribució d'una o diverses vacunes d'eficàcia verificada contra el virus origen de la pandèmia, sense oblidar que, abans de completar-ne la distribució universal, es produirà una tercera onada de contagis i que, per tant, caldrà mantenir durant un llarg període de temps mesures restrictives i de contenció social.

102. Donar preeminència al concepte de redistribució, que pren tot el sentit, en intensitat i en urgència, en el període encara no definit que ha de transcórrer fins que es pugui parlar de recuperació o de nou creixement sostenible, i proclamar que no és admissible que es consolidin les condicions actuals de desigualtat, vella i nova, ni l'extensió dels nivells de pobresa, absoluta i relativa, que es donen avui dia.

103. Plantejar, en aquest context, els criteris i línies d'actuació següents (adreçats en primer terme al Govern de la Generalitat, però no exclusivament), que han de permetre afrontar en millors condicions el període d'incertesa que s'obre i la prolongació d'alguna de les dificultats i limitacions que ha patit el país des del mes de febrer:

a) Extrepar l'esforç de coordinació entre tots els nivells de l'Administració pública, tant en la presa de decisions com en la gestió de les corresponents mesures en defensa de la salut general, amb la voluntat afegida de minimitzar els efectes secundaris negatius sobre l'economia i la cohesió social.

b) Impulsar amb caràcter immediat el diàleg i la concertació social amb els sindicats i les organitzacions empresarials amb relació a les mesures urgents de compensació per als sectors afectats per l'impacte econòmic i social de la crisi sanitària.

c) Impulsar una taula de treball entre el Govern de la Generalitat i els grups parlamentaris amb relació als projectes que s'hauran de presentar perquè siguin finançats amb càrrec al fons europeu Pròxima Generació.

c) Crear una comissió permanent de coordinació entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments amb relació a les mesures i els projectes dels fons de reconstrucció i sobre el grau d'implicació de cada administració en la gestió dels fons europeus, i instar el Govern de l'Estat a acordar que els ajuntaments en puguin gestionar una part.

d) Avançar en la preparació del procés de selecció, execució i avaluació dels projectes que corresponguin a Catalunya com a part del fons europeu Pròxima Generació, i a aquest fi definir amb rigor les prioritats dels àmbits i les orientacions establerts pel programa esmentat (canvi climàtic i transició energètica, digitalització, innovació i recerca, enfortiment dels serveis públics de salut, educació i benestar social).

e) Aprofitar la gran oportunitat per a la transformació del model productiu de Catalunya que representen els fons europeus per a la recuperació i la resiliència, que tenen com a principals prioritats la transició energètica i la descarbonització de l'economia, la digitalització i la cohesió social, i que no es poden destinar en cap cas a grans projectes d'infraestructures que vagin en sentit contrari a la lluita contra el canvi climàtic.

f) Establir les instàncies i els procediments adequats per a garantir la participació directa i el rol de decisió efectiva que ha de reservar-se al Govern de Catalunya i, en la mesura adequada, als ajuntaments i a la resta d'administracions locals i altres entitats públiques en la distribució dels fons europeus per a la reconstrucció, de manera que les tasques de prospecció i primera selecció de projectes que ja s'han dut a terme des del Govern de l'Estat, des del Govern de la Generalitat i des d'altres instàncies com universitats, àrees metropolitanes o empreses públiques trobin un bon encaix i la coherència final per mitjà de l'aplicació conseqüent del principi de subsidiarietat proclamat pels tractats de la Unió Europea.

g) Estudiar, en estreta col·laboració amb el Govern de l'Estat i amb les institucions adequades de la Unió Europea, les mesures immediates d'ajuda econòmica suficient per a compensar amb urgència i amb la màxima agilitat els greus efectes generats i acumulats per les inevitables limitacions i restriccions de l'activitat productiva i dels serveis personals, tenint en compte molt especialment l'allargament i l'extensió sectorial i temporal de les mesures adoptades en el període comprès entre els mesos de juliol i novembre d'enguany, motivades per la denominada «segona onada» de contagi massiu.

h) Considerar l'adopció de les línies actives i passives de mobilització de recursos següents, entre d'altres, amb el rol avalador i de cobertura final, quan escaigui, del Banc Central Europeu:

1r. Implantació d'una renda garantida de confinament que arribi a tots i cadascun dels ciutadans afectats per les mesures de limitació d'activitat adoptades per les autoritats sanitàries i de protecció civil corresponents.

2n. Prolongació o pròrroga de les mesures ja adoptades prèviament en l'àmbit laboral i empresarial (expedients de regulació temporal d'ocupació, línies de crèdit amb aval de l'ICO, moratòries fiscals, etc.).

3r. Adoptar mesures d'estímul per a mobilitzar els alts nivells d'estalvi domèstic, generats precisament, en determinats casos empresarials, per la dificultat objectiva de mantenir els nivells de consum i despesa familiar previs a la pandèmia, amb l'objectiu de recuperar un volum significatiu de demanda interna que generi activitat i ocupació.

4t. Estudiar els mecanismes de solidaritat fiscal i social que permetin recuperar parcialment una part del desequilibri i la desigualtat addicional que la pandèmia ha produït i multiplicat, amb greus efectes d'augment de la pobresa, la desprotecció

personal i la fragmentació de la societat en blocs cada dia més distants, tenint present que els sectors socials que no han patit directament els efectes de la pandèmia i no han vist reduïts el patrimoni o el nivell de renda estan en alguna mesura obligats a un exercici de corresponsabilitat activa envers els nombrosos col·lectius i les moltíssimes persones que han vist desaparèixer els recursos i els instruments que els permetien, si de cas, un mínim nivell de subsistència.

Palau del Parlament, 11 de desembre de 2020

La secretària en funcions, Yolanda López Fernández; la vicepresidenta en funcions de presidenta, Elena Fort i Cisneros

CONEIXEMENT

Mesa del Parlament, 09.12.2020

D'acord amb el que disposa l'article 66.3 del Reglament, la Mesa ha pres nota de l'Informe.
